

Dagdas novada skolēnu konkursa

„DAGDAS NOVADA LEPNUMS 2012”

radošo darbu krājums

ziedoša Latvija-tava un mana...

*no zeltainām
pieneņu pļavām
līdz kļusam
mežmalas grāvīm
stāv mana
Latvija zaļā
un stārķis
lido tai pāri
stāv mana Latvija
skanīga
pilna ar putnu
dziesmām
tev pretī skrien
cielava manīga
un strazds aizspurdz
galvai pāri
stāv mana Latvija
ziedoša
kā dzeltena
pieneņu pļava
stāv Latvija
bitēm sanoša
kā medaina
bišu drava
stāv mana Latvija
brīva
kā zeltaina
pieneņu pļava
mums sirdīs
tā skaista un ziedoša
Latvija – tava un mana*

/Inese Tora/

Konkursa dalībnieki

Dagdas vidusskola

*Sintija Jermolajeva
Zeltīte Babre
Kristīne Andžāne
Solvita Malahovska
Ilze Šumeiko
Daiga Krilova
Dace Badūne
Irēna Zvidriņa
Raivis Mizāns
Armands Pauliņš
Oskārs Bluks
Aleksandrs Maļkevičs
Alvis Plivčs
Daniels Stauro*

*Karina Bluka
Laura Pauliņa
Veronika Kumačeva
Sintija Virza
Santa Bārtule
Alise Bartuša
Baiba Anna Ozoliņa
Raivis Olehnovičs
Andrejs Grečišņikovs
Alvis Sozvirskis
Ignats Jemeljanovs
Jānis Stepiņš
Dāvis Smeiļa*

Ezernieku vidusskola

*Diāna Jakovļeva
Laila Vaišļa*

*Olga Jakovļeva
Linda Začesta*

Konstantinovas sākumskola

*Kristīne Rihtere
Daniels Frīdrihs*

Šķaunes pamatskola

*Kristaps Andžāns
Sintija Zaltāne*

Asūnes pamatskola

*Sandra Rudka
Iveta Rudka
Lāsma Plakoše
Kristīne Lubgāne*

*Vineta Mančinska
Inita Žvirbļa
Elīna Krūmiņa
Santa Bārtule*

Andrupenes pamatskola

*Alīna Zvidriņa
Daiga Oļševska
Džeina Lubāne
Inga Avgustova
Andželika Beikule*

*Evita Kairiša
Evita Maļkeviča
Atis Konošonokš
Žanis Lazdāns*

Dagdas novada lepnums 2012”

Dagdas novads ir kā skaista Latgales pērle krāšņajā Latvijas villainē. Šo skaistumu un vērtību spodrīna novada ļaudis.

Tie ir gaišie, viedie, darbīgie cilvēki – Dagdas novada lepnums, kuri ar saviem labajiem darbiem, pozitīvajām domām un sirdsgudro prasmi dzīvot, iedvesmo arī jauno paaudzi būt dzimtā novada patriotiem, liek skanēt Dagdas novada vārdam Latvijā un pasaulē.

- Aina Odiņeca* *Dagdas BJC vadītāja*
- Andrejs Kumačevs* *Dagdas novada informācijas sistēmu administrators*
- Pāvels Odiņš* *Dagdas draudzes deķāns*
- Božena Savko* *vecmāmiņa, pensionēta ārste*
- Valērijs Nagļa* *Andrupenes pamatskolas skolotājs*
- Svetlana Mahmudova* *audžu mamma*
- Jurita Virza* *LLU studente*
- Lidija Plesņa* *Asūnes pamatskolas skolotāja*
- Veronikai Luķaševiča* *vecmāmiņa*
- Santa Andžāne* *studente*
- Lolita Ciganoviča* *folkloras kopas dalībniece „Sovvaļņiki”*
- Edvīns Sozvirskis* *robežsargs*
- Aivars Trūlis* *Konstantinovas pagasta pārvaldes vadītājs*
- Jānis Platacis* *Dagdas novada bāriņtiesas priekšsēdētājs*
- Rīta Azina* *Dagdas vidusskolas skolotāja*
- Aleksandrs Smoleninovs* *veterinārārsts*
- Aija Utkina* *Dagdas vidusskolas skolotāja*
- Ivars Plīvčs* *Dagdas ĀMP feldšeris*
- Marija Aleksejeva* *kafejnīcas „Papardes zieds” pārvaldniece*
- Mārīte Zariņa* *Invalīdu brālības „Nema” vadītāja*
- Rīta Vaišļa* *Dagdas vidusskolas skolotāja*
- Olga Lukjanskā* *Asūnes Tautas nama vadītāja*
- Aivars Arnicāns* *elektriķis, vēstures pētnieks*
- Olga Lobanova* *Dagdas vidusskolas skolotāja*
- Sandra Kurica* *Dagdas vidusskolas skolniece*

Mihails Olehnovičs Dagdas vidusskolas direktora vietnieks saimnieciskajā daļā
Žanna Aišpure Asūnes pamatskolas skolotāja
Valdis Pudniks muzikants
Vilnis Zeiza uzņēmējs, sportists
Leonora Brence Asūnes pamatskolas skolotāja
Aivars Začests robežsargs
Anita Malinovska Aleksandrovas speciālās internātskolas direktore
Aleksandra Vilne tulkotāja, dzejniece
Sandra Drozdova audzinātāja palīgs
Igors Kozlovs pensionēts skolotājs
Tamāra Kšaine vecmāmiņa
Irina Vasilevska Andrupenes bērnudārza audzinātāja
Liena Oļševska Andrupenes ambulances ārsta palīgs
Valentīna Avgustova piensaimnieku kooperatīva „Avots” direktore
Vilhelmīne Lazdāne vecmāmiņa, pensionēta skolotāja
Viktors Maļkevičs Dagdas ĀMP feldšeris
Jurijs Levkovs Andrupenes pagasta z/s „Bronķi” īpašnieks
Anna Zvidriņa Andrupenes bērnudārza auklīte
Elza Lubāne vecmāmiņa, pensionēta skolotāja
Tadeušs Spiridovskis autobusa vadītājs

Esejas

Dagdas novada lepnums 2012

Mēs visi nākam no savas dzimtas vietas, esam savai dzimtai piederīgi, savas ģimenes sastāvdaļa. Ģimene ir katra cilvēka, novada un valsts pamats. Ja dzimtas ozola saknes ir dziļi iesakņojušās, stumbrs ir stiprs un neielūst no dzīves vēju brāzieniem, tad arī tālākās paaudzes, kas izaugs no mazajām zīlītēm, būs tikpat stipras un nelokāmas.

Katram bērnam svētākās lietas uz pasaules ir vecāki un vecvecāki. Man arī kopš bērnības vismīlākjie un tuvākie cilvēki ir vecāki un vecvecāki. Tomēr īpašu paldies vēlos teikt savai vecmammai Veronikai Luķaševičai, kura mani ir audzinājusi un mācījusi mīlēt darbu, cienīt ģimenes saites, lepoties ar dzimto vietu. Es uzskatu, ka mana vecmāmiņa ir cienīga, lai par viņu teiktu: „Dagdas novada lepnums!”

Vecmamma ir dzimusi pirms gandrīz 82 gadiem Martas un Jāzepa Bebrišu ģimenē Rakutu sādžā. Veronika bija otrais bērns ģimenē, vēl bija vecākais brālis Jānis, jaunākjie – Eduards un Bronislavs un jaunākā māsa Anna.

Skolu nācās savienot ar mājas darbiem, reti gadījās brīvāks laiciņš, lai pievērstos sev. Vecmamma vienmēr piemin gadījumu, kad viņa, agri no rīta cēlusies, iejūdzta zirgu un devās ecēt tīrumu, kamēr viņas klasesbiedrenes smukām kleitām, saveidotiem matiem gāja uz skolu, bet viņa ar uzticamo kumeli aukstajai zemei deva otru dzīvību, jaunus spēkus. Vecmāmiņa pabeidza astoņas klases, bet mācības turpināt nevarēja, visi ģimenē sūri strādāja, lai izglītoti tiktu vecākais dēls. Reizēm nācās mērot garo ceļu uz Aglonu, lai aiznestu brālim produktus un vilnas zeķes, ko pati bija adījusi tumšajās naktīs.

Vēlāk nācās strādāt arī kolhozā. Sākumā gāja ar sirpjiem pļaut rudzus, tad kļuva par lopkopības brigādes vadītāju, strādāja par slaucēju, brīvajā laikā šuva. 70 km apkārtnē viņa bija iecienīta saimniece svinībās, bērēs, dzimšanas dienās. Pirms nepilniem 60 gadiem vecmamma apprecējās ar Antonu Luķaševiču. Pēc gada dzima meita Marija, pēc 5 – dēls Jānis un pēc 18 – jaunākā meita Anna.

Visus gadus vecmamma smagi strādāja, un šī darba sekas ir pamanāmas tikai sirmā vecumā. Smagie spaiņi, lielie siena grozi tagad liek par sevi just – sāpošas kājas, mugura un rokas. Negulētās naktīs šujot, tālie pārbraucieni no vienas viesību klāšanas un gatavošanas vietas uz otru – augstais asinspiediens un sūrstošā sirds. Tomēr vecmamma vienmēr ar smaidu atceras jaunības gadus, lai arī cik tie smagi bijuši. Dzīves mērķis ir sasniegts – bērni izskoloti, mazbērni svin kāzas un mazmazbērni atceras mīļo vecvecmāmiņu. Viņas dzīves nopelns ir 3 bērni, 8 mazbērni un 9 mazmazbērni. Sievietes alga ir stipras dzimtas ģimenes, kas turpina viņas tradīcijas, stiprina Latvijas vārdu un lepojas ar savu dzimto vietu.

Vecmamma ir mans lepnums, mans piemērs tam, kā ar cītīgu darbu un pašai izpelnīties neskaitāmu cilvēku cieņu un apbrīnu. Es lepojos, ka manas dzīves pamatus ir ielicis tik dzīves gudrību bagāts cilvēks sirmiem matiem un mūžu nodzīvojušām, gudrām acīm, mīlošu un saprotošu skatienu.

*Dagdas vidusskola
12.klase Daiga Krilova*

Sieviete, kura veido mūsu pilsētas nākotni

Mūsu lielajā pasaulē gandrīz katrs cilvēks ir izdarījis vai pateicis kaut ko tādu, ar ko viņš var lepoties. Manā dzimtenē Latvijā ik gadu notiek ceremonijas, pasākumi, kuros mēs suminām tos, kuri spēja palīdzēt, kuri iedvesmoja un iedvesmo citus. Manā mazajā novadā arī ir daudz cilvēku, kuri palīdz attīstīt mūsu pilsētu, kuri nespēj paiet garām līdzcilvēku nelaimei. Šoreiz es vēlētos pastāstīt par sievieti, kura palīdz attīstīties un iedvesmo mūsu pašu nākotni, tas ir, mūsu pilsētas bērnus un jauniešus. Šī sieviete ir neviena cita kā Aina Odiņeca.

Viņa ir pelnījusi to, ka viņu sauc par Dagdas novada lepnumu tāpēc, ka viņa teicami dara savu darbu. Viņas darba vieta ir Dagdas bērnu un jauniešu centrs. Aina strādā no agra rīta līdz pat vēlam vakaram. Šajā centrā katru dienu pavada savu brīvo laiku ļoti daudz bērnu un jauniešu, un viņa rūpējas par to, lai bērni gribētu šeit atgriezties vēl un vēl. Pirmkārt, Aina izdomā ļoti daudz aktivitāšu, spēļu, kuras var izmēģināt gan ārā, gan telpās. Otrkārt, viņa veido daudz dažādu pulciņu, kur bērni attīsta sevi, savas iemaņas dažādās jomās un palīdz atklāt bērniem savus apslēptos talantus. Viņa vienmēr sīki un smalki pastāsta, kas un kā ir jādara un arī parāda to, lai ikviens cilvēks spētu to saprast un pats izmēģināt. A. Odiņeca ir ļoti izpalīdzīga un saprotoša, viņa palīdz bērniem arī saprast kādu mājasdarbu un izpildīt uzdevumu. Viņa to dara, kaut arī tas neietilpst viņas pienākumos. Šī sieviete dara visu, lai tikai tu, būdams pavisam mazs, nairo bērns vai jauniešs jau ar savu skatieni uz dzīvi, justos šajā centrā kā savās mājās, kā vietā, kurā tevi gaida, kurā tu vari iepazīties ar jauniem cilvēkiem un varbūt sadraudzēties ar līdzīgi domājošajiem.

Ārpus sava darba laika Aina bieži vien palīdz mūsu Dagdas jauniešu biedrībai „Dagne”. Viņa dod padomus, kur tie ir gaidīti, ja ir nepieciešams, dodas uz dažādiem pasākumiem kopā ar šiem jauniešiem, palīdz organizēt tos. Droši vien daudzi projekti, ko ir veidojusi biedrība, nebūtu tik ļoti veiksmīgi bez Ainas padoma. Viņa ir veidojusi arī savus projektus, kuros izvirza kā prioritāti darbu ar bērniem, lai tiem būtu labi šajā pilsētā. Cik banāls ir šis vārds – labi, bet justies labi tur, kur tu dzīvo, ir liela laime un veiksmē. Es domāju, daudzi tam piekritīs. Tieši šis cilvēks dara visu, kas ir viņa spēkos, lai mēs, kuriem vēl priekšā ir lielā, sarežģītā dzīve, attīstoties un izvēlētos pareizo un galvenais savu dzīves ceļu. Lai bērniem parādītu un iemācītu kaut ko jaunu, Aina velta savu brīvo laiku dažādām nometnēm, pasākumiem, kuros var apgūt jaunas rotaļas, uzzināt informāciju, kura varētu interesēt arī pusaudžus, un apgūt interesantas, neizmēģinātas metodes, kā ieinteresēt jauniešus aktīvi piedalīties pilsētas, skolas dzīvē. A. Odiņeca bērnos attīsta arī garīgo pasauli. Viņa sadarībā ar mūsu pilsētas baznīckungu veido kopīgus pasākumus, kopīgi dara kaut ko radošu, kā piemēru varu minēt to, ka Aina ar bērniem, pusaudžiem iestudē nelielas ludziņas, kuras rāda baznīcā uz baznīcas svētkiem.

Šī sieviete ir ļoti atsaucīga un pretimnākoša. Aina neatraidīs nevienu cilvēku, kas lūgs viņas palīdzīgo roku. Arī man viņa ir palīdzējusi, kad tas bija nepieciešams un pretī neko neprasīja. Šai sievietei bija svarīgi tikai tas, lai man viss izdotos. Aina ir tas cilvēks, kas izturas pret visiem vienādi, tāpēc arī viņas ģimenē valda prieks un saskaņa. Viņa saprot savus tuviniekus un dara visu, lai viņu dzīvi padarītu krāšņāku.

Aina Odiņeca ir pelnījusi, lai viņu sauktu par Dagdas novada lepnumu, jo viņai pietiek laika visam un visiem. Aina upurējas citu labā, viņa visu savu laiku velta tam, lai apkārtējie justos pēc iespējas labāk. Aina rūpējas par to, lai mūsu pilsētas, mūsu tautas nākotne būtu labās un drošās rokās, jo mūsu nākotni veido bērni.

*Darba autore:
Dagdas vidusskolas 11.klases skolniece
Zeltīte Babre*

Ar katru no mums var lepoties

Ir izveidojies stereotips, ka lepoties var ar tādu cilvēku, kuru pazīst un ciena vairākums, tāds cilvēks ir sasniedzis noteiktu vietu dzīvē, valstī, ģimenē vai darba vietā. Ne tik bieži tiek padomāts par vienkāršākiem ļaudīm, tiem, kuri nav lepnums vairākuma acīs, bet noteiktu vai nedaudzu cilvēku redzeslokā.

Katrs no mums ir lepnums, vairāk vai mazāk, jo katrs ir sasniedzis kādu vietu dzīvē, līmeni, kurš pamazām aug un kļūst redzamāks. Kopā mēs veidojam mūsu pasauli, attīstām savu kultūru. Manā izpratnē lepnums var būt ikviens no mums, bet es izvēlējos savu tēti Andreju Kumačevu, jo viņš un mana mamma ir mans lielākais lepnums līdz brīdim, kamēr man nav parādījušies bērni un mazbērni. Mani vecāki ir mani audzinājuši, devuši visu, ko vien spēja, un bez šaubām, dos vēl vairāk, jo viņi mani mīl vairāk par visu pasaulē.

Mans tētis ir neparasts cilvēks, kaut arī tādu ir daudz, bet viņam piemīt kas īpašs. Jau pusaudžu gados mans tētis sāka interesēties par datortehniku. Jau tad viņš ir darbojies ar pirmajiem modeļiem, kas bija daudz sarežģītāki izmantošanā par datoriem, ko pazīstam tagad. Neskatoties uz to, manam tētim arī ir prasmes zīmēšanā, īpaši strādājot grafiski, viņam piemīt neparasts zīmēšanas stils. Var arī pateikt, ka mans tētis ir ļoti radošs, strādājot ar kāzu, ķīno vai foto. Šajā darbā viņš izpauž savas idejas, padarot tās par reālām. Es, redzot viņa radošo darbību, vienmēr esmu sajūsmā. Mans tētis ir personība ar saviem plusiem un mīnusiem, prasmēm kā jau katrs no mums. Ir grūti spriest par savu tēti kā meitai, jo vecāki biežāk ir stingri audzinātāji un domā par to, lai labi izaudzinātu savus bērnus. Es uzskatu, ka mans tētis ir labs cilvēks un ļoti labs tētis, sirsnīgs, izpalīdzīgs, kad man tas ir nepieciešams. Par to es esmu viņam ļoti pateicīga.

Var ilgi spriest par to, kas piemīt vai nepiemīt manam tēvam, katram taču ir savs īpašs viedoklis, ko nevar apšaubīt. Nepievēršot uzmanību citu domām, es vienmēr uzticēšos savam tēvam, mīlēšu viņu un noteikti lepošos ar visu, ko viņš ir paveicis šajā dzīves ritējumā. Es taču esmu viņa dzīves daļa, tāpat kā viņš ir manas dzīves neatņemama daļa.

Darba autore:

Dagdas vidusskolas 10.klases skolniece

Veronika Kumačeva

Cilvēks, ar kuru es lepojos...

Pēc manām domām, „Dagdas novada lepnums” ir dekāns Pāvels Odiņš, jo viņš ir atsaucīgs, labs, dzīvespriecīgs cilvēks. Savu bērnību dekāns ir pavadījis Kraslavā, mācījās Kraslavas 2.vidusskolā, kur pabeidza 10 klases, un 17 gadu vecumā iestājās Rīgas garīgajā seminārā, kur mācījās par priesteri.

Pēc tam viņam vajadzēja pašam pasniegt Rīgas garīgajā seminārā un Sanktpēterburgas garīgajā seminārā. Lai pilnveidotu savas zināšanas, vajadzēja turpināt mācības Kraslavas pāvesta akadēmijā Polijā.

Bērnībā Pāvels Odiņš katru svētdienu staigāja uz baznīcu, lasīja grāmatas un apmeklēja pulciņus. Jau toreiz viņš vēlējās saistīt savu dzīvi ar Dievu un kļūt par priesteri. Dagdas draudzē viņš jau kļūst 8 gadus un atsaucas par Dagdas draudzi labi, jo uzskata, ka šeit dzīvo sirsnīgi, draudzīgi un atsaucīgi cilvēki.

Uzdodot jautājumu, kāpēc viņš aizgāja mācīties par priesteri, atbilde bija sekojoša : „ Kad es dzirdu jautājumu, kāpēc es aizgāju mācīties par priesteri, es atceros, ka tas bija Dieva aicinājums, tāpēc ka Dievs mani pasauca, lai sekoju viņam, jo priesterība ir Dieva dāvana un arī Jēzus ir teicis, ka „ nevis jūs mani izvēlējāties, bet es jūs izvēlējos ”.

Polijas primas kardināls Stefans Viršinskis savā laikā teica: „Daudz esmu sarakstījis grāmatu, mēģināju atbildēt uz visiem sabiedrības jautājumiem, bet aicinājums uz priesterību ir grūtākais jautājums mana dzīvē, jo tā ir Dieva dāvana un tas ir liels Dievišķais noslēpums.” Dekāns ir apmierināts ar savu izvēli, ka aizgāja mācīties par priesteri, tāpēc ka laimīgs cilvēks ir tad, kad viņš dod, bet nelaimīgs cilvēks ir tad, kad viņš tikai ņem, bet priesteris ir tas „instruments”, caur kuru Dievs cilvēkam dod ticību, cerību un mīlestību. Tā tiešām ir, kā stāsta dekāns, jo priesteris ir tas cilvēks, kurš cilvēkus vada pie Dieva, lai tie ticētu un mīlētu Dievu. Dekāns Odiņš mises sprediķī aicina izprast Dieva labo gribu un lūdzas par tiem, kas meklē ceļu pie Dieva.

Dekāns jau ir 27 gadus veltījis priesterībai, un visa viņa dzīve ir prakse.

Mēs zinām tikai vienu, ka par labiem darbiem, ko esam izdarījuši, saņemsim algu, bet par sliktiem darbiem – tiesu, tāpēc dekāns grib novēlēt katram cilvēkam dzīvot Dievam par godu, darīt labus darbus, lai cilvēks par katru nodzīvotās dienas vakaru varētu sadzirdēt Dieva balsi. Priecājieties un līkšmojiet, jo debesīs alga jums ir liela.

Darba autore:

Dagdas vidusskolas skolniece

Solvita Malahovska

Mana māsa - mans lepnums

Dagda ir maza pilsēta Latgalē, kura atrodas Dagdas novadā un iekļauj plašo Dagdas ezeru un Narūtas upīti. Šajā mazajā pilsētiņā ir ievērojamas vietas, kuras ir vērts apskatīt, kā Dagdas muiža, Svētās Trīsvienības baznīca un ala, kas atrodas blakus parkam. Lai gan pilsēta nav īpaši pārapskaidzīvota, tomēr ir cilvēki, kas pat neapzinās to, ka ir kāds, kas ievēro viņu un godina ar labiem darbiem pret sevi un citiem. Nav svarīgi, vai tu esi pastāvīgs Dagdas iedzīvotājs vai iebraucējs, bet tevi dara atpazīstamu tavš uzskats par dzīvi un griba kaut ko mainīt. Es esmu lepna, ka tā ir mana māsa Jurita, kas augstu vērtē citus, kas seko saviem pašmērķiem un tiecas uz priekšu mainīt kaut ko savā dzīvē.

Pašreiz Jurita studē Latvijas Lauksaimniecības universitatē Tehnoloģiju fakultātē un apgūst studiju programmu Pārīkās zinības un jau ir ceturtajā kursā, kurā viņa visus šos gadus mācās budžetā, kas, manuprāt, ir ļoti apsveicami. Pa to laiku viņa ir paguvusi 3 vasaras pēc kārtas brīvlaikā doties pie tēta uz Lielbritāniju strādāt, lai nopelnītu iztikas līdzekļus turpmākajam studiju gadam, kā arī kādai lietai, kurai būtu kāda nozīme. Mani tas tik tiešām pārsteidza, kā gan māsa varēja visu paspēt laikā? Laikam jau iekšējā apziņa, kas gan gādās par sevi, ja ne pats. Māsai patīk būt patstāvīgai, darīt to, kas tik, nevis to, ko liek, lai tikai saņemtu to, ko vēlas. Studijas Juritai nesagādā lielas grūtības, jo viņa ir ļoti uzņēmīga, apveltīta ar lielu gribasspēku. Man patīk, ka mana māsa domā, ka, jo ātrāk darbs tiks padarīts, jo vairāk laika paliks sev. Tā kā šis ir pēdējais mācību gads, lai turpinātu apgūt tehnoloģisko procesu un pilnveidotu savas spējas, māsa apņēmusies turpināt savas darba gaitas pie tēta ārzemēs un apvienot studijas ar darbu, kas nebūs viegls, bet iespējams. Nejausi uzzināju, ka māsa pamīšus universitātes apmeklējumiem brīvprātīgi apmeklējusi bērnamu, kur lielākajiem bērniem stāstījusi par pareizu uzturu, bet ar pašiem mazākajiem laiks pagājis rotaļās. Manuprāt, tā ir tik ļoti liela uzdrīkstēšanās, tā pierāda to, ka ir cilvēki, kuriem nav nekādu šķēršļu, lai palīdzētu citiem un pārvarētu savas bailes, pierādītu to, ka es varu.

Ticu, ka nākotnē māsa sasniegs ļoti daudz un viņai dzīvē nebūs nepārvaramu šķēršļu. Vēlētos būt līdzīga savai māsai Juritai - tikpat mērķtiecīga, patstāvīga un vienkārša.

Darba autors:
Dagdas vidusskolas
8.6 klases skolniece
Sintija Virza

Mans treneris

Mūsdienu jaunatne aug jaunā tehnoloģiju laikmetā. Rēti kurš jauniešs mūsdienās interesējas par vēsturi, sazinās ar draugiem vai pilda mājas darbus bez datora palīdzības. Tomēr neskatoties uz to, jaunieši spēj atrast laiku nodarbēm, kas nav saistītas ar tehnoloģijām. Mans hobijs, vaļasprieks un nākotnes profesija ir saistīta ar sportu.

Jau no mazām dienām es trenējos dažādos sporta veidos. Tas ir pateicoties Andrupenes pamatskolas skolotājam Valērijam Naglam, kurš popularizē dažādus sporta veidus Dagdas novadā. Valērijs ir stingrs, bet taisnīgs skolotājs. Viņš spēj saskatīt tās spējas, kuras skolēns pats nenojauš vai arī baidās parādīt. Es uzskatu, ka Valērijs ir cienīgs iegūt titulu „Dagdas novada lepnums”. Valērijs veiksmīgi sekmē skolēnu fizisko attīstību, palīdz īstenot jauniešu sapņus sporta nozarē, spēj saliedēt, viņš ir skolotājs, kuru ciena un augsti vērtē skolēni.

Valērijs savus sporta gaitas uzsācis Daugavpils universitātē, mācoties par sporta skolotāju. Viņš ir izcils sportists, kuram pieder daudz rekordu un godalgoto vietu gan vieglatlētikā, gan volejbolā un citos sporta veidos. Valērijs arī joprojām spēlē Dagdas novada komandā, tādejādi spēj radīt ticību sev, jo tieši uzticēšanās savam trenerim un pašam sev palīdz tiklīdz līdz panākumiem. Arī šī gada Latvijas pludmales volejbola komandas spēlētāji Mārtiņš Pļaviņš un Jānis Šmediņš spēja uzticēties viens otram, trenerim, un bija ticība arī sev. Tikai tas palīdzēja viņiem tiklīdz līdz bronzei un iegūt visas Latvijas atzinību.

Lai sasniegtu augstus rezultātus liela nozīme ir darbam. Jau no mazām dienām Valērijs skolēnus radina pie darba un piepūles, jo tikai ar sūru darbu var gūt saldus augļus un gandarījumu par paveikto. Valērijs arī joprojām man vienmēr māca, ka no nekā nekas nerodas, lai kaut ko iegūtu ir jāpiepūlas, un katrā treniņā ir jāiegulda milzīgs darbs un ir cītīgi jātrenējas. Valērijs vienmēr jauniešiem atgādina: katrs no mums pats ir savas laimes ķalējs, un to, cik mēs katrs spēsim sasniegt, ir atkarīgs tikai no mums pašiem.

Es patiesi lepojos, ka manā novadā dzīvo skolotājs, kurš spēj radīt skolēnos iedvesmu, kurš pilda savu darbu ar pilnu atdevi, kā arī ziedo savu brīvo laiku tam, lai jaunieši mūsdienās būtu sportiskā formā un nebaidītos no jebkādiem šķēršļiem.

Darba autors:

Dagdas vidusskolas 11.a klases skolnieks

Raivis Mizāns

Bērnu draugs

Ikviens ir lepnuma cienīgs, ikviens kādreiz ir devis, ir darījis labu. Aina Odiņeca ik dienu nopelna uzslavu. Cilvēks, kas mīl bērnus, pieskata Bērnu un jauniešu centru, palīdz ikvienam, atbalsta bērnus un jauniešus un vēl neskaitāmi var runāt par šī cilvēka darbiem, jo viņas atdeve neizmērāma un par atlīdzību nav jārunā, jo tas nav nozīmīgi.

Aina Odiņeca sevi velta savam darbam, taču nevienu brīdi nav aizmirsusi par savu ģimeni, talantīgo meitu Liānu un mīlošo vīru Mihailu. Dienu dienā viņa atgriežas savās mājās, kur var aizmirst par darbu un darboties savā saimniecībā, kur viņa ir galvenā saimes māte. Viņa rūpējas par dabu, kopj apkārtni un mīl saņemtību. Savai videi viņa neaizvietoja, tur viņa ir galvenais lepnums. Viesus un ciemiņus neizliks aiz durvīm, bet gan viesmīlīgi uzņems. Ar tādu pašu principu viņa darbojas arī darbā, Dagdas Bērnu un Jauniešu centrā.

Neskatoties uz to, ka savulaik ir saņēmusi grāmatvedes izglītību un tikai vēlāk ir mācījusies par sākumskolas skolotāju, tomēr ir nolēmusi savu profesiju saistīt ar bērniem un jauniešiem. Aina ir Dagdas Bērnu un Jauniešu centra vadītāja, kura pilda gan vadītājas, gan neaizvietoja cilvēka lomu ne tāpēc, ka ir vadītāja, bet gan tāpēc, ka ir galveno ideju autore, dažādu pasākumu ierosinātāja, bērnu draugs un vienkārši cilvēks ar ļoti labu sirdi. Ikdienu viņa nestāv uz vietas, viņa vienmēr ir aizņemta ar pašas un jauniešu ideju īstenošanu. Aina rūp mūsu nākotnes cilvēki, šodienas bērni, viņa dažādos veidos palīdz bērniem atrast nodarbi, atklāt un attīstīt talantus, uzlabot raksturus, vienu vārdu sakot, palīdz bērniem attīstīties. Ne katrs ir gatavs veltīt sevi un savus nervus aktīviem un enerģijas pilniem bērniem, taču Aina ir viena no nedaudzajiem plašās sirds īpašniekiem.

Savu pieredzi, jūtas un mīlestību nodod un dalās ne tikai ar bērniem, bet arī daļu sevis spēj dāvēt arī publikai. Viņa atbalsta jauniešu idejas pasākumiem un labdarības akcijām, kā arī bieži vien pati ir šo ideju autore. Daļu sevis viņa ieliek šo pasākumu organizēšanā, lai dāvētu prieku un saņemtu gandarījuma devu, kas ir stimulē jaunu pasākumu organizēšanai. Kurš katrs neuzņemsies atbildību iepriecināt mūsdienu publiku, kura ir ļoti prasīga un bieži vien neapmierināta. Arī viesiem, kas apciemo mūsu mazo Dagdas novadu, Aina spēj pastāstīt tikai to labāko par mūsu bērniem, jauniešiem un vecākiem, par novadu, cilvēkiem un dzīvi.

„Dagdas novada lepnums - 2012” – šo statusu ar lepnumu es piešķirtu Aina Odiņecai par to, ka dāvē bērniem neaizmirstamu bērību, par neizsīkstošu enerģiju, par nebeidzamajām idejām, par visu to, ko viņa ir devusi man un vēl desmitiem cilvēku. Šis unikālais cilvēks ir neaizvietoja un īpašs, tādu šajā zemē nav daudz, tāpēc ir jānovērtē tas, ko dara, ik reizi, kad tas ir iespējams.

*Darba autore:
Dagdas vidusskolas
10.6 klases skolniece
Laura Pauliņa*

Tante Olga

Dagdas novadā ir neliela pilsētiņa Dagda un vairāki pagasti. Mans dzimtais ciems ir Asūne. Ciematā ir maz cilvēku un būtu vēl mazāk iespēju kā lietderīgi un jautri pavadīt laiku, ja ciematā nebūtu tautas nama un tā vadītājas Olgas Lukjanskas, tieši tāpēc es vēlos uzrakstīt par viņu.

Tante Olga, tā viņu sauc visi jaunieši, ir Asūnes tautas nama vadītāja un jauniešu biedrības "Ašie" rašanās iniciatore. Viņas devums Asūnes pagasta jauniešiem nav aprakstāms vārdos, tomēr es centīšos pastāstīt.

Viss aizsākās daudz agrāk, nekā es sāku to saprast, jo, kad es biju mazs nesapratu to, ka katra mana uzstāšanās Asūnes tautas namā, uz kuru ļoti cītīgi mudināja tante Olga, nāca man tikai par labu. Reizēm negribējās, bet vienmēr nācās piekrist un piedalīties ludziņā, dziedāt dziesmu vai arī dejot deju. Katru reizi bija šausmīgi liels uztraukums, bet pārliecinātības sajūta arī pieauga ar katru reizi. Un tā reizi no reizes, līdz es nepamanīju, kā pienāca tas laiks, kad tante Olga nopietni apspriež ar mani kārtējā pasākuma novadīšanu, kad tas ir nepieciešams. Tikai nesen es sāku saprast, ka tante Olga ir iemesls tam, ka lielākā daļa Asūnes jauniešu ir iesaistīti ciemata kultūras un aktivitāšu dzīvē, nevis slaistās pa ciematu, plānojot aizraujošas nerātnības.

Vēl tantes Olgas uzstājības dēļ jau trešo gadu pastāv un aktīvi darbojas Asūnes jauniešu biedrība, kuras dalībnieki ne tikai jautri pavadā brīvo laiku, bet arī palīdz pasākumu organizēšanā, tautas nama un estrādes noformēšanā un daudzos citos darbos.

Pats galvenais, kas tiek panākts iesaistot jauniešus aktivitātēs ir mācība lielajai dzīvei. Iemāca ar atbildību uzņemties darbu, uztvert apkārtējo pasauli, patstāvīgi plānot dažādus pasākumus neatkarīgi no tā, vai tas ir pārgājiens vai arī svarīgu viesu sagaidīšana tautas nama telpās. Svarīgs ir ne tikai garīgais, bet arī materiālais devums, jo pretējā gadījumā bērniem nav motivācijas censties, darboties, ja nav nepieciešamo apstākļu, materiālu un aparātūras. Vai viegli tantei Olgai cīnīties daudzus gadus, lai tas viss būtu pieejams. Pašlaik ir pilnībā renovētas tautas nama telpas, blakus uzcelta jauna estrāde, skolā ir izremontēta istaba jauniešu sapulcēm un ir pieejama moderna aparatūra dažādiem darbiem. Pēdējais tantes Olgas sasniegums ir iegūtais finansējums inventāra iegādei sporta aktivitātēm. Tāpēc turpmāk ar visu kuplo jauniešu pulkņu varēsim jautri atpūsties, jo mums ir jaunas slēpes, slīdas, ragaviņas, novusa galds, galda spēles, futbola un volejbola bumbas, kā arī liela telts, termosi, zupas katls ar statīvu ugunsķuram un daudz kas cits.

Es vēlos pateikties Olgai par to, ka viņa mums, asūniešiem, ir kā otrā mamma, kura ne tikai ir laba, bet arī stingri pamāca nepieciešamības gadījumā. Tāpēc es vienmēr esmu uzskatījis tautas namu kā otro skolu, otrās mājas. Kāpēc gan nevarētu par Dagdas novada lepnumu uzskatīt cilvēku, kurš palīdz novada jauniešiem darboties radoši? - Protams, var!

Dagdas vidusskolas

11. klases skolnieks

Jānis Stepiņš

Skolotāja, ar kuru es lepojos

Katrs novads lepojas ar skaistajiem dabas skatiem, brīnišķīgi iekārtotām vietām, sakārtotu vidi, savām tradīcijām, taču jāatzīst, ka paši galvenie virzītājspēki ir cilvēki. Tikai cilvēki spēj paveikt neiedomājamo katrā dzīves jomā: gan lauksaimniecībā, gan izglītībā, gan kultūrā, gan sadzīves pakalpojumu jomā.

Mūsu Dagdas novadā dzīvo brīnišķīgi, strādīgi un atsaucīgi cilvēki, ar kuriem lepojas mūsu novads. Viņi ir dažādu profesiju pārstāvji, dažādas ir viņu nodarbes. Arī es gribu pastāstīt par kādu cilvēku, kuru pamatoti uzskatu par Dagdas novada lepnumu. Tā ir Asūnes pagasta iedzīvotāja, mana bijusī klases audzinātāja un matemātikas skolotāja Lidija Plesņa.

Skolotāju Lidiju es pazīstu jau sen, vēl kopš tā laika, kad viņa mācīja matemātiku manam brālī, vēlāk arī es kļuvu par viņas audzēkni. Skolotāja mūs audzināja no 3. līdz 9.klasei. Apbrīnojami, ka skolotāja ir neparasti pacietīga, saprotoša, izpalīdzīga. Viņu vienmēr uztrauc katra viņas audzēkņa labsajūta, problēmas. Ar visu sirdsdegsmi viņa ik dienas māca bērniem matemātiku, sniedzot dziļas un pamatotas zināšanas.

Interesanti ir tie brīži, kad skolotāja stāsta, ka ir mācījusi arī savu tagadējo skolēnu vecākus. Neraugoties uz mūsdienu dzīves problēmām, grūtībām, skolotāja vienmēr mudina mācīties, iegūt pēc iespējas konkurētspējīgāku izglītību. Viņas pārlicība – stiprai valstij vajadzīgi izglītoti cilvēki.

Tagad, kad es vairs nēsmu skolotājas Lidijas audzēkne, saprotu, cik daudzas reizes skolotājai bija taisnība, taču to var saprast tikai laika gaitā.

Pārsteidz arī tas, ka skolotāja, blakus savam tiešajam darbam, vasaras brīvlaikā vadā nometnes skolēniem. Kaut gan ikdienas darbs nav tik vienkāršs, viņa vienmēr ir labvēlīga, smaidoša – it kā ar neredzamu darba sparū apveltīta.

Viņas ilggadējais darbs skolā ir atzinīgi novērtēts gan no vecāku puses, gan no skolēnu puses. Tam apliecinājums ir saņemtais Izglītības un zinātnes ministrijas Atzinības raksts.

Vienā no skaistākajām maija dienām, kad skolotāja svin savu dzimšanas dienu, mēs, viņas audzēkņi, pateicamies savai skolotājai par visu, ko viņa mums ir devusi. Zīnoša, prasmīga un kļusa - tāda ir mana skolotāja. Protams, ka viņa ir cienīga, lai Dagdas novads lepotos, ka tieši šis cilvēks dzīvo šajā novadā un audzina jauno paaudzi!

*Dagdas vidusskolas
10.^a klases skolniece
Ilze Šumeiko*

Dagdas novada lepnums

Bija auksta rudens diena. Uz lauka sēdēja meitene un vāca bietes, kamēr pārējie bērni gāja garām uz skolu. Meitene ar asarām acis noraudzījās uz tiem bērniem, kam bija paveicies no mājām iziet uz skolu, nevis sēdēt agrā, aukstā rudens rītā uz lauka un raut no sasalušās zemes bietes. Meitene ļoti apskāuda laimīgos bērnus, jo viņai tik stipri gribējās mācīties, ka viņa to darīja patstāvīgi vaļaros pie svecesgaismas. Tā tas turpinājās, līdz šī meitene sāka mācīties 5. klasē. Līdz skolai bija jāiet pieci kilometri, tas bija diezgan apgrūtināši ziemā, kad sniegs - pāri ceļgaliem un temperatūra - zem divdesmit grādiem.

Negribas lielities, bet šī meitene pamatskolā bija labākā skolniece, kuru skolotāji mīlēja un pārējiem bērniem viņa bija kā piemērs. Pēc pamatskolas beigšanas viņa centās iestāties Jelgavas 2. vidusskolā, kur šo meiteni negribēja pieņemt tikai tāpēc, ka viņa bija nākusi no lauku skolas. Meiteni tas sarūgtināja, bet bērns, astoto klasi beidzams, draudēja skolas administrācijai, ka rakstīšot vēstuli pašam I. Staļinam. Baidoties no tā laika padomju bargās varas, meiteni nekāvējoties pieņēma. 1956. gadā viņa pabeidza vidusskolu kā labākā skolniece.

Šai meitenei bija vecākā māsa, kura kādu dienu salauza mugurkaulu un bija spiesta pārvietoties invalīdu ratiņos, bet kājas tomēr vēl varēja just un pa istabu vai no krēsla uz gultu varēja aiziet pati. Kādu dienu abas māsas aizgāja pie Ķaimiņienes ciemos, kura tobrīd vārīja kartupeļus cukām. Kamēr māsas bija tur, vecākā nolēma pasildīt muguru pie krāsns, un, kamēr māsa sildījās, Ķaimiņiene tajā brīdī pārlēja verdošu ūdeni uz citu katlu, un pēkšņi katls izslīdēja no rokām, un karstais ūdens apsvīlēja māsas muguru. Meitenei pēc kāda laika Rīgā tika veikta ādas transplantācija, kas pasargāja viņu no bojāejas. Meitenei tika nozīmētas zāles, penicilīns, kuru vajadzēja špicēt nelielās devās. Laukos bija ārste, kas to darīja, taču viņa bija ļoti bezatbildīga, un vienmēr penicilīna deva bija par lielu un špicēja meiteni pārāk bieži. No lielās zāļu devas vecākā māsa diezgan lielās mokās nomira. Jaunākā māsa bija šokēta par māsas nāvi, ka aizmirsa par ārstes bezatbildību un pati nolēma kļūt par ārsti, lai palīdzētu cilvēkiem.

1963. gadā no Stradiņa medicīnas institūta iznāca jauna sieviete, kas pēc īsa laika sāka strādāt Dagdas slimnīcā, kur ārstu trūkuma dēļ nācās strādāt par ģinekologu, tuberkulozes un plaušu ārstu, ārstu laborantu, ķirurgu, loru un neiropatologu.

Kādu dienu šai sievietei tuberkulozes nodaļā nācās aprūpēt vīrieti, kurš bija vienkāršs, nedz bagāts, nedz nabags, viņu sauca Leons, viņam bija 2 bērni, kuri diemžēl bija zaudējuši māti. Kamēr šī sieviete aprūpēja Leonu, pie viņas nāca viens no Leona dēļiem klausīties plašu atskaņotāju. Leona dēlam tik ļoti iepatikās šī sieviete un viņš tik ļoti negribēja no viņas atvadīties pavisam, ka reiz pateica, ka viņš nekur neies, ja šī sieviete nepieņemtīs kļūt viņam par māti. Tajā dienā šis puika turēja doto vārdu un sēdēja slimnīcā līdz rītam. Dēls nebija aizmirsis arī par tēvu un pierunāja arī viņu. Šai sievietei tolaik nebija nekādu jūtu pret Leonu, viņai bija šausmīgi žēl šo divu brāļu. 1969. gadā sievietei piedzima meita, un tagad viņa bija trīs bērnu māte. Pēc četriem gadiem šī sieviete kļuva par Leona sievu.

1994. gadā meitai piedzima dēls, kuru zināmu apstākļu dēļ četru mēnešu vecumā nācās atdot vecmammai, kura izlēja daudz asaru pa sešiem gadiem, bet tad pienāca diena, kuru gaidīja vismazāk. Mātei atnāca ļoti nelāga vēsts. Zvanīja no slimnīcas un pateica, ka viņas meita ir mirusi nelaiimes gadījumā, it kā ir nokrītusi no siena kāudzes šķūnī Jaunā gada vaļarā. Tad kādam vienkārši pietika ar lielu naudas summu, kas visu to padarīja ticamu, bet mātei nebija laika par to domāt, viņai bija jāapglabā meita. Vēl pēc sešiem gadiem nācās apglabāt arī vīru, kas diemžēl iedzēra lieko glāzīti, kaut gan ārsti bija teikuši to nedarīt.

Un tagad sēž vecīņa mājās, jo septiņdesmit trijos gados vairs nevarēja strādāt tikai tāpēc, ka bija grūti staigāt, jo ļoti sāpēja kājas. Viņa ir izaudzinājusi četrus bērnus un joprojām auklējas ar diviem - vienu jaunāku - tas ir, mani, otru - vecāku, un bieži domā par to, kā gan viņa dzīvotu, ja varētu atgriezties atpakaļ un izmainīt vismaz kaut ko savā dzīves scenārijā. Šo sirmgalvi visā pilsētā pazīst kā Božēnas kundzi, izcilu ārsti, labu māti, vienreizēju vecmāmiņu un ļoti izpalīdzīgu cilvēku, kas vienmēr sniedza un sniegs izpalīdzīgu roku, pat ja arī pašai ies ļoti grūti. Tā ir Božēna Savko - mana mīļā vecmāmiņa.

Dagdas vidusskola
Ignats Jemeljanovs

Mana audžumamma Svetlana Mahmudova – Dagdas novada lepnums.

Dagdas novadā ir liela audžuģimene, tā atrodas Konstantinovas ciematā. Šajā ģimenē ir audžumamma Svetlana, kura atbild par visu. Šeit kopā dzīvo dažāda vecuma cilvēki: tantei Vaļai ir 74 gadi, Allai 39, Oļegam 11, Maķsimam 13, Diānai, Jurim, Dmitrijam 15, Alīsei 10, Aivaram, Antonam, Alekšandram 20, Genādijam, Danutei, Azizam 19, Igoram 18, tantei Svetlanai 43 un onkūlim Edmundam 35 gadi. 7 cilvēki ir invalīdi.

Visi bērni mācās dažādās skolās, bet katru vakaru mēs sapulcējamies kopā mājās. Mūsu māja ir liela un skaista, daudzās istabiņās jau ir veikts remonts, mēs kopā nolemjam, kurš dzīvos šais istabiņās, remonts vēl turpinās. Lai mājā viss būtu tīrs un kārtīgs, ir izveidots dežūras grafiks. Pirms trim gadiem pie mājas tika uzcelts katoļu krusts, brīvdienās mēs ar tanti Svetlanu ejam pie šī krusta, lūdzamies un dziedam svētās dziesmas. Ģimene nolēma mani nokrustīt katoļu ticībā.

Pie mūsu mājas ir izrakts liels dīķis, tur mēs vasarā peldamies, sporta laukumā mēs spēlējam dažādas spēles, sportojam. Vasarā mums katram nopirka velosipēdu, lai mēs varam braukt ogās un sēnēs, pie ezera atpūsties. Brīvdienās mēs ne tikai atpūšamies, bet arī strādājam, palīdzam pensionāriem. Nopelnīto naudu mēs tērējam kopīgām ekskursijām. 14. augustā visi manas ģimenes locekļi kājām gāja svētceļojumā uz Aglonu.

To visu organizē mūsu audžumamma Svetlana. Es gribu pastāstīt par viņu.

Tantei Svetlanai ir divas augstākās izglītības, viņai ir autovadītāja tiesības. Mums ir liels, sarkans autobuss, tante Svetlana mūs ved ekskursijās. Audžumammai ir ļoti laba sirds, viņa visus mūs uzņēma savā ģimenē. Viņa ir ļoti labsirdīga, viesmīlīga, akurāta, strādīga, garšīgi gatavo ēst. Katru dienu viņa velta mums laiku, lai mēs varētu pastāstīt par savām problēmām, pastāstīt par to, kā mums pagāja diena.

Es ceru, ka tantei Svetlanai pietiks veselības un pacietības mūs visus audzināt.

Mēs lepojamies ar tanti Svetlanu. Es uzskatu, ka viņa ir Dagdas novada lepnums, jo viņa rūpējas par tik daudziem cilvēkiem.

*Dagdas vidusskola
Andrejs Grečišņikovs
skolotāja Vija Gekiša*

Sapnis, kuram bija lemts būt...

Vēlos pastāstīt par sievieti, kuru, manuprāt, var dēvēt par Dagdas lepnumu. Šo sievieti sauc Marija Aleksejeva, un viņa ir kafējnīcas „Papardes zieds” pārvaldniece. Esmu viņu iepazinis gan kĶātienē, izgaršojot viņas gatavotos ēdienus, gan nekĶātienē, lasot publikācijas Latvijas laikrakstos un žurnālos, kā arī skatoties televīzijas pārraidēs. Biju pārsteigts, cik interesants un daudzveidīgs ir Marijas kundzes dzīves gājums!

Marijas kundze ir mūsu novadniece, lai gan dzimusi, augusi un skolas gaitas uzsākusi Skaistas pamatskolā. Jau no mazām dienām viņa lolojusi sapni par konditora darbu. Pat strādājot kolhozā, viņa palīdzēja ēdnīcas pavārēm un ieguva vērtīgu pieredzi godu galdu kĶāšanā. Neskatoties uz to, ka apstākĶu sakrītības dēĶ nācās zaudēt darbu, Marijas kundze devās uz Rīgu apgūt konditora prasmi un iemaņas un pēc tam atgriezās uz dzimto novadu.

Ilgus gadus Marijas kundze pielīķa pūles un sirds siltumu, ēdinot skolēnus ar siltām un garšīgām pusdienām. Un tad piepildījās viņas bērniībā lolotais sapnis: jau desmito gadu Marijas kundze Dagdā vada kafējnīcu „Papardes zieds”. Vai ir viegli? Viņa savā kafējnīcā ir ne tikai vadītāja, bet arī pati iepērķ svaigāķos produktus, rakšta ēdienķartes, ir viesmīle un trauķu mazgātāja, un apkopēja.

Cilvēķi pie Marijas kundzes vērsās savas dzīves gan priecīķos, gan bēdīķos brīķos. Neviens lūgums netiek atteikts, pat neskatoties uz veselības vai personiķķas dabas problēmām. Es apbrīnoju to darba spēķu, ķura piemīt šai sievietei! Viņa ceĶas agrā rīta stundā, lai pagatavotu gardu maltīti, bet, ja nepieciešams, dodas iegādāties produktus uz Latvijas otro lielāķo pilsētu Daugavpili, lai laīķus pagatavotu gardu ēdienu un pasniegtu kĶlientiem.

Ja runa ir tieši par Marijas kundzes izstrādājumu ķvalitāti un tautiķķo vērtību, nevar nepieminēt daĶību „Ķulinārā mantojuma” projektā. Ne ķatrs var kĶūt par „Ķulinārā mantojuma” daĶībnieķu un sava novada un valsts slavu, jo ikvienam daĶībnieķam jāatbilst stingrām prasībām. Neskatoties uz daudzajiem pasūtījumiem un laīķa trūkumu, es apbrīnoju, kā Marijas kundze paspēj aizbraukķt uz Rīgu uz daķādāiem ķulinārijas semināriem, lai satikķtos ar kolēķjiem, daĶītos pieredzē. Marijas kundze bijusi ķonķursa „Radoša sieviete Latvijā 2008” laureātu vidū. Tas aplieķina viņas kā sievietes uzņēmēja spēķas.

Savukķārt par nomināciju „Sievietei ar uzdrīķķstēšanos būt uzņēmējai” Marijas kundze ir saņēmusi ķristāla ķurpīti un uzaicinājumu no Eiropas Parlamenta deputātes Ineses Vaidares apmekĶēt Briseli. Pat grūti uzskaitīt, cik daudz diplomu, goda rakštu un pateicību ir saņēmusi gan no Latvijas valsts prezidentiem, gan no vietējās pašvaldības. Vairāķu gadu garumā viņa tiek aicināta piedalīties starptautiķķajā izstādē Ķīpsalā „Rīga Food”. Nemaz nerunājot par reģionāla mēroģa ķonķursiem, ķur allaķ viņa ir bijusi ja ne pirmā, tad vismaz starp uzvarētāķiem. Un ne velti Marijas kundzes moto ir: „Mūķu dzīvo, mūķu mācies”. To aplieķina daĶība ķvalifiķācijas ķursos bārmeņiem utt. Pateicoties savai apņēmībai, viņa ir izgājusi ķursus pie Latvijas pazīstamāķā šefpavāra Mārtiņa Rītiņa.

Es apbrīnoju šīs sievietes darba sparun un nesavtīģu cilvķēķmīlestību, mērķķīecību un pats galvenais – godīģumu. Uzskatu, kā tieši šādām īpašībām jāpiemīt mūsdienu jauniešiem. Marijas kundzes dzīves stāsts rosina aizdomāties mums, jauniešiem, par savu mērķķu sasnieģšanu un sapņģ īstenoģšanu tepat - Latvijā, tepat - Dagdas novadā. Kā rāda Marijas kundzes piemērs - tas nav neķķas neiespējams! Es lepoģos, ķā tieši manā novadā dzīvo un darboģas šī stiprā sieviete Marijas Aleksejeva.

Dagdas vidussķķķlas 11.a ķķķses skolnieķģ

Dāvis Smeiķa

Mans tētis ir mans lepnums un mans paraugs

Morāle, sirdsgudrība un vērtības. Lūk, tās ir trīs kategorijas, pēc kurām var spriest par cilvēku. Katra cilvēka darbība sākas viņam dvēselē. Ja cilvēka dvēsele ir tumša, tad tāds cilvēks bez interesēm nav spējīgs mācīties dzīvesgudrību, strādāt un veidot attiecības ar līdzcilvēkiem.

Pastāv tāds principi:

Nemeklē darbu, bet piepildi dvēseli. Darbs atradīs sev darītāju caur viņa piepildīto dvēseli.

Nemeklē naudu - nauda atradīs to, kurš prot to lietot.

Nemeklē slavu, jo slava atradīs to, kurš tās cienīgs.

Šādus cilvēkus, kuri dzīvo pēc šiem principiem mēs saucam par ciematu, pilsētu un valsts lepnumu. Šādi lepnumi dzīvo mums blakus. Tie ir cilvēki, kuri prot būt pašreizēji. Par lepnumu var saukt daudzus, taču diemžēl ne vienmēr mēs šādus cilvēkus pamanām un aprobežojamies ar apzīmējumu "labs cilvēks".

Man blakus dzīvo cilvēks, kuru es varu saukt par Dagdas lepnumu. Tas ir mans tētis. Es lepojos ar viņu, jo zinu, ka viņa plecs man vienmēr būs atbalsts. Ne tikai man, bet arī daudziem jo daudziem cilvēkiem. Mans tētis Ivars strādā Dagdas ĀMP (ātrajā medicīniskajā palīdzībā) par feldšeri. Šis darbs ir sarežģīts, atbildīgs un reizē arī interesants, jo iemāca saprast sarežģītāko un vērtīgāko kas ir uz pasaules - cilvēku. Feldšera darbs ir rūpēties par cilvēku veselību un dzīvību. Pēc pilsētnieku stāstītā tētis ir labs savas profesijas pratējs, vajadzīgajā brīdī sniedz profesionālu medicīnisko palīdzību, prot saglabāt vēsu mieru, kad visi apkārtējie ir satraukušies. Dzirdot šādus vārdus par savu tēti, es jūtos lepns. Tēta sasniegumi mani iedvesmo labiem darbiem.

Tētis ir ļoti aizrautīgs mednieks un makšķernieks. Medību apģērbu skapī ir atrodamas arī dažas skaistas trofejas, taču viņš to neuzskata par galveno. Svarīgākais, viņaprāt, ir būt dabā, izjust tās burvību, sargāt dabas vērtības un skaistumu. Tētis zina daudz stāstīt par visiem tiem, kas lec, peld, skrien, rāpo un pat lido.

Ja kāds ir automašīnu cienītājs, bet nav labs tā pazinējs, droši var aprunāties ar manu tēti. Arī šajā jomā viņš zinās stāstīt par visu, sākot no vissmalkākās detaļas līdz pat sarežģītiem mehānismiem un autoķrosu sacensībām. Mans tētis ir apguvis arī braukšanas instruktora un ceļu satiksmes noteikumu pasniedzēja amatus. Viņš arī mani ir iemācījis braukt ar motociklu, kā arī esmu apguvis pirmās automašīnas vadīšanas iemaņas.

Savu tēti es droši varu saukt par Dagdas lepnumu, jo viņš ir uzticams un patiess, atklāts un tiešs, izpalīdzīgs un darbīgs, dabu un darba mīlošs cilvēks.

*Darba autors:
Dagdas vidusskolas 10.6 klases skolnieks
Alvīls Plīvčs*

Sirdsdarbs

Novada lepnums ir pazīstams cilvēks visā novadā. Šis cilvēks ir aktīvs un piedalās novada pasākumos. Tas ir gudrs, talantīgs un radošs cilvēks, jo, lai kļūtu par lepnumu, ir cītīgi jāstrādā.

Dagdas novads ir diezgan liels. Tajā ir daudz cilvēku, un arī daudz tādu, ar kuriem var lepoties un saukt par novada lepnumu.

Es par Dagdas novada lepnumu varētu nosaukt Aiju Utkīnu.

Viņa pazīst visā mūsu novadā. Aija dzīvo Dagdas pagastā, viņai ir lieliska ģimene – vīrs un divi dēli. Aija strādā par sākumskolas skolotāju Dagdas vidusskolā un pašlaik māca un audzina 1. klasi. Skolotājai Aijai ļoti patīk dziedāt, dejot, spēlēt teātri. Agrāk viņa mācīja tautas dejas tautas deju ansablī „Dagda”, bet tagad Dagdas vidusskolā māca tautas dejas sākumskolā un vada teātra pulciņu. Piedalās ļoti daudzos pasākumos, darbojas invalīdu biedrībā „Nema”.

Brīvajā laikā Aija dzied Andrupenes folkloras kopā „Sovvaļņiki”, spēlē Andrupenes teātrī, dzied Dagdas baznīcas kori un Dagdas vidusskolas skolotāju kori.

Aija ir ļoti sirsniņa, dāsna, atsaucīga, izpalīdzīga, labi dzied, dejo un pati izdomā dažādas deju horeogrāfijas. Vienmēr izpalīdz, ja kādam ir nepieciešama palīdzība.

Tādu cilvēku noteikti var saukt par novada lepnumu, jo, pateicoties šādiem cilvēkiem kā Aija Utkīna, dzīve mūsu novadā ir skaistāka, krāšņāka un emocijām bagātāka. Un man ir prieks, ka tādi cilvēki dzīvo tieši Dagdas novadā.
PALDIĒS VIŅIEM!

Aleksandrs Maļķevičs
9.a klase
Dagdas vidusskola

Kad sirdī mājō mīlestība...

Mums ir skaista valsts. Tajā dzīvo cilvēki, kuri dara vairāk, nekā kāds no viņiem to varētu prasīt vai gaidīt. Sarežģītā situācijā nekad nepaliek malā, bet iet un dara, lai palīdzētu piepildīt cerību vai sapni, izglābtu, atbalstītu. Šie cilvēki ir īpaši ar to, ka viņi spēj to, ko nespēj citi. Un par tādiem cilvēkiem var droši teikt, ka tas ir lepnums.

Arī mūsu novadā ir tāds cilvēks – vetārsts Aleksandrs Smošaninovs, kurš katru dienu glābj kādu nelaimē iekļuvušu dzīvnieku. Šeit jāpieliek visas savas pūles, stiprās rokas un liela sirds cerība, lai viss izdotos veiksmīgi. Šajā darbā ir svarīgi mācēt ātri pieņemt lēmumu un nekšūdīties. Ir jābūt stipriem nerviem un gatavībam jebkurā laikā doties izsaukumā.

Aleksandrs savu darbu dara ar lielu atbildības sajūtu un mīlestību pret dzīvniekiem. Ja cilvēks spēj ārstam pastāstīt, kas viņam kais, tad dzīvnieks to nespēj. Tādēļ vetārstam ir divkārsa atbildība par to, ko viņš dara. Jāspēj saprast un uzklāusīt dzīvnieku arī bez valodas. Vetārsts Aleksandrs to spēj – sajūst dzīvnieka vēlmes, vajadzības, sāpi. Protams, ir jāatrod arī pareiza psiholoģiska pieeja katram dzīvniekam, viņa raksturam, jo dzīvnieki ir tikpat dažādi kā mēs.

Ir liels gandarījums palīdzēt dzīvniekam, un redzēt to, ka tu palīdzēji pukstēt kādai sirsniņai. Tas ir ļoti liels prieks, ka tu zini, ka, pateicoties tev, kāds joprojām elpo un jūt. Cilvēkus mēs iepazīstam pēc viņu darbiem. Ja ar saviem darbiem dara brīnumus, tad cilvēks ir īstajā vietā.

Es ar lielu lepnumu varu teikt, ka Aleksandrs Smošaninovs ir Dagdas novada lepnums. Un varu lepoties ar to, ka pazīstu šo cilvēku, un gribas kaut nedaudz līdzināties viņam un izjust šo gandarījuma sajūtu pašam. Svarīgs ir ne tikai darbu lielums, bet gan mīlestības daudzums, ko mēs ieliekam savos darbos.

Irēna Zvidriņa
9.a klase
Dagdas vidusskola

Māksla būt par skolotāju

Es esmu skolēns, un šodien gribu pastāstīt par savu skolotāju. Es uzskatu, ka skolotājs ir pati svarīgākā un atbildīgākā profesija, tāpēc, ka tieši skolā veidojas raksturs, un nereti no tā, kāds ir skolotājs, ir atkarīga skolēnu nākotne. Diemžēl ne ar visiem skolotājiem var lepoties, jo īsts skolotājs var būt tikai tas, kurš par tādu ir piedzimis.

Mana matemātikas skolotāja Rīta Azina pagājušajā mācību gadā Dagdas vidusskolā ieguva titulu „Gada skolotājs”. Mēs, skolēni, lepojamies ar savu skolotāju. Šo cilvēku kā izglītotu skolotāju pazīst, mīl un ciena ne tikai mūsu skolā, bet arī visā novadā. Skolotāja Rīta ir talantīga pedagoge un brīnišķīgs cilvēks.

Ilgus gadus šis talantīgais cilvēks nenogurstoši dāvā savas dvēseles daļiņu bērniem. Cik mīlestības, spēka, labsirdības, zināšanu, pastāvīga darba viņai ir vajadzīgs, lai savas darbības laikā sniegtu stabilas, dziļas zināšanas simtiem skolēnu? Gudra, emocionāla, uzmanīga, vienmēr laipna, enerģiska, labvēlīga. Šis cilvēks ir apveltīts ar brīnišķīgām īpašībām: erudīciju, sabiedriskumu, atklātību, lielisku humora izjūtu.

Nu jau piekto gadu skolotāja Rīta vada matemātikas stundas arī mūsu klasē. Vēl tad, kad skolotāja atnāca pie mums uz stundu pirmo reizi, es uzreiz saskatīju viņā gudru, labsirdīgu, atsaucīgu cilvēku. Gadās, ka atveru mācību grāmatu, un jaunā viela liekas tik sarežģīta un nesaprotama, bet, tikko skolotāja sāk skaidrot, viss paliek viegls un saprotams. Es ar prieku apmeklēju matemātikas stundas, un, iespējams, pateicoties tieši skolotājai Rītai, matemātika kļuva par manu mīļāko mācību priekšmetu.

Brīnišķīgi, ka mums ir tādi lieliski cilvēki, par kuriem nevar runāt bez lepnuma. Divkārt patīkamāk, ka šie cilvēki dāvā savas zināšanas mums – jaunajai paaudzei. Lai Dievs viņus svētī!

*Darba autors:
Dagdas vidusskolas
9. 6 klases skolnieks
Oskars Bluks*

Dagdas vēsturē ierakstāms vārds

Dagdas novada vēsture nav īpaši sena, taču tā ir bagāta ar tradīcijām, interesantiem cilvēkiem, viņu darbiem un atstāto mantojumu nākamajām paaudzēm. Daudzi cilvēki Dagdas vārdu godam nes gan Latvijā, gan ārpus valsts robežām. Lai kur arī mēs būtu, mēs lepojamies ar savu dzimto pilsētu un novadu. Dagdā ir daudz cilvēku, kuri tās labā ir paveikuši gan mazus, gan lielus darbus. Šādus cilvēkus mēs varam droši saukt par Dagdas lepnumu.

Ķatrs, kurš zina savas tautas vēsturi, jūtas lepns, stiprs un patriotisma jūtu pārņemts, un to uzreiz var attiecināt par Jāni Plataci. Es nolēmu par viņu uzrakstīt, jo uzskatu, ka Jānis ir uzskatāms par Dagdas novada lepnumu. Apbrīnojami, cik daudz jau šis cilvēks ir paveicis. Mani fascinē viņa tieksme piedalīties dažādos kultūras pasākumos, nest Dagdas vārdu tālāk. Jānis Platacis ir ne tikai patriotisma jūtu pārņemts, bet arī enerģisks Dagdas vēstures, notikumu un arī tradīciju stāstītājs. Viņš var novadīt aizraujošas ekskursijas pa Dagdu gan pilsētas ļaudīm, gan dažādiem ciemiņiem, tuviem un tāliem mūsu novada apmeklētājiem. Arī man tika tas prieks noklausīties J. Platača stāstījumu par Dagdas vēsturi, kad visa klase devāmies izzināt mūsu dzimtas pilsētas vēsturi. Ne bez pamata viņš ir tik labs vēstures stāstītājs, jo ir pabeidzis Latvijas Universitātes Vēstures un filozofijas fakultāti un ir bijis vēstures skolotājs.

Uzskatu, ka viens no svarīgākajiem Jāņa nopelniem ir Dagdas himna. Pirms divpadsmit gadiem pašvaldība izsludināja konkursu par Dagdas himnu. Bāriņtiesas priekšsēdētājs Jānis Platacis sacerēja vārdus un Ezernieku vidusskolas mūzikas skolotājs Nils Dārznieks – mūziku. Šis kopdarbs žūrijai patika vislabāk, un viņi tika noteikti par konkursa uzvarētājiem. Tagad šo cilvēku vārdi ir pilsētas vēstures neatņemama sastāvdaļa. Personīgi man vistuvākie sirdij ir himnas vārdi:

„Baltās baznīcas zvani-

Hilzenu veltījums paaudzēm.

Dagda un Latgale mana

Tu sirdī man cerību saudzē!”

Himnas tekstā atainota gan pilsētas vēsture, gan piederība tai, kas, pēc manām domām, ir pats būtiskākais himnā.

Ne vienu vien tautas dziesmu simtu Jānis ir izdziedājis un tautas tradīcijas izrādījis. Viņš ir atpazīstams arī ar to, ka aktīvi darbojas folkloras kopā “Sovvaļņiki”. Kopā ar kolektīvu piedalās dažādos folkloras festivālos ne tikai mūsmājās, bet arī dodas uz citām valstīm pārstāvēt Dagdu. Jānis ne tikai dzied, bet arī simtiem deju soļu izdejojis daudz gadu garumā Tautas deju ansambli “Dagda”. Jāņa Platača kolēģi par viņu izsakās šādi: “Viņš ir zinošs, atraktīvs, izpalīdzīgs un īsts Latgales un savas dzimtas vietas patriots.”

Rakstot un izzinot par šādu cienījamu personu, mani pārņēma patriotisms un apziņa, cik brīnišķīgi cilvēki dzīvo manā dzimtajā pilsētā. Es ceru, ka Jānis Platacis nesīs Dagdas vārdu ar lepnumu arī turpmāk – tautas dziesmas dziedot, tautas dejas dejojot, mūsu tradīcijas izkopjot un Dagdas vēsturi stāstot jaunākajām paaudzēm.

Darba autore:

Dagdas vidusskolas 10.6 klases skolniece

Dace Badūne

Dagdas novada lepnums 2012

Attieksmē pret darbu izpaužas latviešu īpatnība. Jau tautasdziesmās visvairāk slavētais tikums ir strādīgums. Tikai tam, kas strādā, palīdz arī Dievs. Katrā Latvijas nostūrī dzīvo un strādā ļaudis, kuri citiem padara dzīvi labāku tikai ar to vien, ka viņi ir līdzās un, neprasot, nedomājot par materiālu labumu, iet un dara. Tie ir cilvēki, kas dara paši un palīdz citiem.

Aivars Trūlis ir viens no šo nedaudzo cilvēku pulka. Viņš ir Konstantīnovas pagasta pārvaldes vadītājs. Pateicoties šim cilvēkam, Konstantīnova ļoti īsā laikā ir kļuvusi daudz saņoptāka. Tikai novākti grausti, kas gadiem ilgi ir apdraudējuši citus un bojājuši pagasta centra ainavu. Viņš saveda kārtībā pagasta kultūras dzīvi, pieņemot darbā jaunu kultūras nama vadītāju. Uzlabojās piedāvāto kultūras pasākumu līmenis, un pagasta iedzīvotāji, īpaši jaunieši, aktīvāk iesaistījās pagasta dzīvē.

Viņš nebaidījās ieviest radikālas pārmaiņas un mainīt pastāvošo kārtību, deva iespēju iegūt amatus jauniem cilvēkiem, kuri tagad cenšas pierādīt savu spēku. Konstantīnovas pagasta pārvaldes jaunā bibliotekāre ne tikai rūpējas par grāmatu kārtīgu izvietojumu, bet arī seko līdzī konkursu norisei, kuros var piedalīties gan bērni, gan pieaugušie. Grāmatu plaukti tiek papildināti ar jaunām grāmatām. Bibliotēkā ieviestas pārmaiņas, tā burtiski atplauka, par to jāsaņem paldies pārvaldes vadītājam un bibliotekārei.

Aivars Trūlis ir labs vadītājs un jauks cilvēks, viņam piemīt augsta atbildības sajūta, godīgums, mērķtiecīgums, saimnieciskums, kā arī spēja viegli veidot attiecības ar apkārtējiem. Viņš prot silti smaidīt, ir apveltīts ar humora dzirksti, ir mīlošs tēvs un gādīgs vīrs ģimenē. Tikai tam, kas strādā, palīdz arī Dievs. Šīs īpašības tiek pierādītas visos viņa darbos saskarsmē ar pagasta iedzīvotājiem un atspoguļojas paveiktajā. Viņš vienmēr uzklausīs, atbalstīs un dos gudru padomu, nekad neatstās grūtā brīdī. Cilvēks, kuram ir šīs rakstura īpašības, var dot daudz laba pārējiem.

Aivars Trūlis ir cilvēks, kurš šobrīd atrodas īstajā vietā un laikā. Man ir patiess prieks, ka manā novadā ir tādi cilvēki, ar kuriem mēs varam lepoties. Es uzskatu, ka viņiem ir jāpateicas par sniegto ieguldījumu un paveiktais darbs jānovērtē. Es droši varu teikt: „Aivars Trūlis- Dagdas novada lepnums.”

Dagdas vidusskolas

8.a klases skolniece

Baiba Anna Ozoliņa

Mans tēvs – mans lepnums

Es ilgi prātoju un nolēmu, ka es taču varu rakstīt par savu tēvu. Vispirms es centos sameklēt kādu cilvēku Dagdas novadā, kuru es daudz maz pazīstu vai esmu kaut ko dzirdējis par šī cilvēka sasniegumiem un devumu sabiedrībai. Tad es atcerējos un sapratu, ka mana tēva darbs ir cieši saistīts ar valsti. Es patiešām varu lepoties un lepojos ar savu tēvu. Es domāju, ka mans tēvs ir pelnījis kļūt par Dagdas novada lepnumu, jo viņš cenšas savā darba vietā un daudz ieguldījis manā audzināšanā.

Mans tēvs Edvīns Sozvirskis strādā Latvijas Republikas Valsts robežsardzē. Te viņš strādā jau piecpadsmit gadus, un pa šiem gadiem viņš ir nopelnījis vairākas pateicības, goda rakštus un citus apbalvojumus. Tēva galvenais darba pienākums ir apsargāt robežu no nelegāliem imigrantiem. Tēvs ir viens no labākajiem nodaļas darbiniekiem, un viņa fotogrāfija atrodas uz nodaļas slavas sienas, jo labi pilda savus darba pienākumus. Manam tēvam piecpadsmit gadu laikā ne reizi nav izteikts aizrādījums. Manuprāt, viņš ir labs piemērs jauniešiem, kā ar visu atbildību ir jāpilda savi pienākumi.

Man patīk un es respektēju tēva darbu un darbavietu. Kopš bērnības man jau bija interese par tēva darbavietu. Man viņš daudz ko stāstījis par savu darbu, un man vienmēr patīka klausīties viņa stāstījumu. Es atceros, kā es ar tēvu bērnība skatījāmies filmas par karu, un es vienmēr viņam jautāju par karavīru militārajām pakāpēm. Vispār man ir liela interese par Latvijas militārajiem spēkiem. Es uzskatu: ikvienam sevi cenošam vīrietim ir jādienē armijā. Manuprāt, vīrietis ir vīrišķīgāks un atbildīgāks, ja viņam ir militārā pakāpe, pie tam, jo augstāka militārā pakāpe, jo vairāk vīrietis sevi ciena. Tā kā mans tēvs ir robežsargs, atrodoties blakus viņam, es jutos droši un pasargāts. Es esmu pārliecināts, ka viņš ir spējīgs mani pasargāt.

Visi, kas pazīst manu tēvu saķa: viņam ir zelta roķas. Mans tēvs prot remontēt automašīnas, viņam tas ļoti padodas. Automašīnu remontēšana viņam ir hobijs. Kad mēs ar brāli bijām krietni mazāki, mēs vērojām tēvu un skatījāmies, kā viņš remontē mašīnas. Mēs viņam uzdevām daudz jautājumu. Vēl mans tēvs ir labs celtnieks, jo nesen mēs kopā ar viņu un viņa brāli taisījām remontu mūsu dzīvoklī. Visi, kas bija pie mums ciemos, nevar noticēt, ka to ir paveicis mans tēvs, jo izskatās, ka te ir darbojusies celtnieku brigāde ar pieredzi. Pašlaik mēs ar tēvu palīdzam onkuliņam viņa mājas celtniecībā. Tā man ir laba pieredze nākotnei, jo tēvs man stāsta un rāda, kā jāveic dažādi celtniecības darbi, pie tam es gūstu priekšstatu par sūro celtnieku ikdienas darbu. Mans tēvs nevar sēdēt bez darba, viņam vienmēr ir vēlēšanās strādāt, šī tieksme strādāt viņam ir iedzimta. Viņš ir iemācījis man daudzas lietas, kas man noderēs nākotnē.

Es uzskatu, ka tēvs ir pelnījis kļūt par Dagdas novada lepnumu. Viņš ar lielu atbildības sajūtu pilda savus pienākumus. Viņš cenšas man norādīt pareizo dzīves ceļu. Tēvs mani ir pārliecinājis, ka armija ir laba dzīves skola un savu spēku pārbaudījums. Tēvs man māca to, ka ir jāciena savs darbs, ka atbildīgi un centīgi jāpilda savi pienākumi. Es domāju, ka noteikti tēva paraugs ietekmēs manu turpmāko dzīvi. Esmu ļoti pateicīgs viņam par viņa centieniem un neatlaidību manā audzināšanā.

*Darbs autors:
Dagdas vidusskolas 11. klases skolnieks
Alvis Sozvirskis*

Dzīvo ar prieku!

Mums apkārt ir daudz krietnu cilvēku, ar kuriem mēs varam lepoties! Katrs ir īpašs un uzmanības vērts. Par Dagdas novada lepnumu es uzskatu savu ģaimiņu Igoru Kozlovu. Pēc profesijas Igors ir skolotājs, visu savu mūžu viņš ir skolojis bērnus, uzturējis to fizisko un morālo veselību. Es domāju, ka nav neviena bijušā Andzeļu pamatskolas skolēna, kurš neatcerētos viņu vai nav tam pateicīgs.

Kā vairums viņa gadu cilvēku ir piedzīvojis gan sūro darbu, gan nabadzību kara laikā. Dzimis Baltkrievijā daudz bērnu ģimenē, pēc tēva nāves kara laikā, bēgot no nabadzības un briesmām, māte ziemas laikā atvilka ragaviņās savus bērnus uz Latviju, kur viņi apmetās dzīvot.

Igors jau vairāk nekā 50 gadus ir laimīgi precējies, bet attiecības ar sievu nav mainījušās, acis joprojām izstaro mīlestību un rūpes. Ģimenes pulks ir kypils: 3 bērni, 6 mazbērni un mazmazbērns, kuri labprāt ciemojas pie vectētiņa un uzturas viņa jautrajā kompānijā. Tomēr dzīve nav bijusi tik salda, kādreiz kopā ar saviem bērniem laulātie dzīvoja mazā mazītiņā dzīvoklī pie skolas, vēlāk pārcēlās uz lielāku dzīvokli un viņu priekam nebija gala.

Šķarbā dzīves realitāte ir skārusi arī veselību, gan pašam bija jāiztur smagā sirds operācija, gan jāatbalsta sieva grūtā slūmībā.

Tomēr viņš pieturas pie Remarka domas: "Smieties ir labāk nekā raudāt. It sevišķi tad, ja nelīdz ne viens, ne otrs." Tieši ar smaidu, mīlestību un gribasspēku grūtības tika pārvarētas. Šobrīd viņi uztur veselīgu dzīvesveidu un priecājas par dzīvi. Neskatoties uz Igora vecumu, tas ir aktīvāks par kuru katru padsmiņnieku. Daudz laika velta hobijiem. Patīk pavadīt laiku mežā, jo tur ne tikai var paelpot svaigu gaisu un pabūt vienatnē ar dabu, bet arī ievākt ogas un sēnes, kuras vēlāk sagatavot ziemas ēdienkartes bagātināšanai. Ļoti patīk audzēt tomātus, papriku un gurķus savā paštaisītā, lielā siltumnīcā, tur Igors rosās patstāvīgi. Tāpēc, ja pagasta iedzīvotājiem ir nepieciešama konsultācija, droši var vērsties pēc padoma.

Vēl viens skolotāja Igora prieks ir mašīnreģistrācija. Iesēdies laivā, azartiskais zvejnieks var pavadīt daudzas un daudzas stundas uz ezera. Bet galvenā dzīves aizraušanās ir un paliek sports, tagad mazāk iespēju ir sportot, tomēr vasarā viņa draugs ir velosipēds, ziemā – slēpes. Alternatīva sportošanai ir sporta pārraižu aizrautīga noskatīšanās.

Igors Kozlovs ir visjautrākais un dzīvespriecīgākais cilvēks no visiem, kuras es pazīstu. Viņam piemīt arī liels artistisms, viņš ir iemācījies daudz anekdotes un fabulu, kuras ar izteiksmi labprāt stāsta gan pasākumos, gan konkursos, pie tam no galvas.

Es apbrīnoju šo cilvēku un viņa raksturu, manuprāt, mūsdienu cilvēkiem ir jācenšas līdzināties viņam.

Dagdas vidusskolas

10.6 klases skolniece Alise Bartuša

Dagdas novada lepnums 2012

Manuprāt, par Dagdas novada lepnumu 2012 varētu būt mana krustmāte Lolita Ciganoviča. Viņa ir ļoti aktīvs cilvēks un piedalās dažādos pulciņos un pasākumos. Kādreiz viņa dziedāja folkloras kopā „OLŪTEŅI”, bet tagad – folkloras kopā „SOVVAĻNĪKI”. Mana krustmāte dzied arī baznīcas kori. Reizēm viņa mani pamāca dziedāt latgaliešu dziesmas un izjust to pareizo ritmu.

Viņa ar folkloras kopu „SOVVAĻNĪKI” ir dziedājusi arī ārzemēs - Zviedrijā, Krievijā, Baltkrievijā, kā arī tepat Latvijā – Rīgā, Jēkabpilī, Viļānos, Rēzeknē, Andrupenē un, protams, arī Dagdā. Lolita popularizē mūsu Dagdas novada folkloras tradīcijas latgaliešu valodā. Es ļoti priecājos, ka mana krustmāte savu dziedātājas talantu veltī arī Dagdas baznīcas draudzes cilvēkiem, viņa dzied baznīcas kori, piedalās aizgājēju izvadīšanas ceremonijā.

Pēc profesijas Lolita ir šuvēja. Krustmāte šuj skaistus tērpus, un tie cilvēki, kuri ir vērsušies pie viņas, vienmēr ir ļoti apmierināti un priecīgi. Šuvējas profesija noder gan sev, gan citiem cilvēkiem. Viņa vienmēr ir atsaucīga un nepamet nelaimē citus cilvēkus.

Uzskatu, ka Lolita Ciganoviča ir ļoti piemērota kandidāte Dagdas novada lepnumam, jo viņa popularizē mūsu latgaliešu tradīcijas gan Latgalē, gan Latvijā, gan citās pasaules valstīs, ir rūpīga darbiniece vidusskolas internātā, kā arī atsaucīgs, labestīgs un dzīves gudrs cilvēks. Es gribu pateikties krustmātei par to, ka viņa bieži ir kopā ar mani, iesaka kā man rīkoties.

Dagdas vidusskolas
8.ª klase
Armands Pauliņš

Dagdas novada lepnums 2012 - invalīdu biedrības „NEMA” vadītāja Mārīte Zariņa.

Smaidīga un darboties griboša... Kas viņa ir? Tā ir Mārīte Zariņa: Dagdas novada lepnums.

M. Zariņa ir šūšanas tehnologs, taču kopš 2006. gada ir invalīdu brālības „NEMA” vadītāja. Arī sieviešu pulciņa „Vakarēšana Dagdā” iniciatore un vadītāja.

Zariņas kundze ir saņēmusi daudzas balvas un godalgas: no Dagdas novada pašvaldības viņa ir saņēmusi Goda rakstu (2008), Atzinību (2011), Pateicību (2012), ir saņemts arī apbalvojums (2009) no Sabiedrības Integrācijas fonda, Pateicība (2009) no Sieviešu tiesību institūta, bet šī gada 14. septembrī ir saņēmusi Pašvaldības atzinumu „Eiropas Gada cilvēks 2012”.

M. Zariņa par invalīdu brālību „NEMA”: „Invalīdu biedrību dibināju un līdz šim vadu, jo uzskatu, ka cilvēkiem, kuriem ir invaliditāte un problēmas ar veselību, ir jāpalīdz integrēties sabiedrībā, jāpalīdz atklāt jaunus talantus un spējas, kā arī jāiemāca justies pilnvērtīgiem sabiedrības locekļiem. Tas ir mūsu kopīgais mērķis, uz kuru tiecamies.”

Zariņas kundze stāsta, ka ar prieku palīdz tiem cilvēkiem, kuriem kļājas grūti, un tie ir ne tikai invalīdi, bet arī trūcīgie un grūtībās nonākušie. Palīdzība tiek sniegta gan rakstot projektus (lai varētu izsniegt pārtikas pakas), gan organizējot dažādus labdarības pasākumus. Taču viņa atzīst arī to, ka darbam ir arī negatīvās puses: „Kādreiz gadās, ka cilvēki ir neapmierināti, īgni un nepacietīgi, bet tas netraucē turpināt darīt labos darbus.”

Laiķu pa laiķam M. Zariņa rīko radošās darbnīcas, kurās aicina piedalīties arī skolēnus un mudina iemācīties ko jaunu. Kad mācījos sākumskolā, arī mēs ar klasi apmeklējām šādu darbnīcu. Mēs iemācījāmies veidot rozes no kļavu lapām.

Mārīte ir arī gādīga piecu bērnu māmiņa. Tie ir Sanita, Ineta, Evita, Elizabete un Nikodems, arī trīs mazbērni: Daniēls, Samuēls un Faustīne. Gan bērniem, gan mazbērniem, gan biedrības ļaudīm tiek kļāds rūpju stariņš no Mārītes Zariņas dāsnās sirds.

M. Zariņa tiešām gūst prieku, darbojoties, izpalīdzot un mācot citus. Tas, ko viņa dara, tiek atzinīgi novērtēts sabiedrībā, tāpēc viņa ir pelnījusi būt par Dagdas novada lepnumu 2012.

Dagdas vidusskola 7.6 klase
Kristīne Andžāne
Skolotāja: Leonora Brencē

Dagdas novada lepnums 2012 – Mihails Olehnovičs

Mana pilsēta ir ļoti skaista, sakopta. Arī viss Dagdas novads ir bagāts ar skaistām vietām. Tomēr vislielākā vērtība ir mūsu novada cilvēki, ar kuriem mēs varam lepoties. Tā kā Dagdā ir daudz cilvēku, ar kuriem var lepoties, man bija pat grūti izlemēt, par kuru uzrakstīt, tāpēc es izvēlējos pastāstīt par vienu no tuvākajiem man cilvēkiem - manu vectēvu.

Pēc manām domām, Dagdas lepnums ir arī mans mīlais vectētiņš - Mihails Olehnovičs. Interesants cilvēks, labs draugs, mīļš vectēvs un apzinīgs Dagdas vidusskolas saimnieks. Vectēvam ir liela ģimene: trīs bērni, pieci mazdēli un mīļa sieva, katram tiek pa saujai labestības un uzmanības no vectēva dāsnuma. Tā kā vectēvs ir kaislīgs makšķernieks, man patīk kopā ar viņu un tēti doties uz kādu ezeru vai upi. Tas nu gan ir jauki!

Kāpēc es nosaucu savu vectēvu par Dagdas novada lepnumu? Tāpēc, ka viņš daudzus gadus ir Dagdas vidusskolas direktores vietnieks saimniecības darbā. Skola pa šiem gadiem ir ārkārtīgi mainījusies. 2011.gadā ir mainījies arī mūsu skolas ārējais izskats. Tāda skola man tagad ļoti patīk. Mūsu skola, manuprāt, ir ļoti, ļoti skaista. Katru gadu pamatīgi tiek izremontēti kādi kabineti skolā. Tie kļūst mājīgi, mūsdienuīgi. Visas šīs pārmaiņas vectēvs ar strādniekiem realizē, jo īsteno direktores Vijas Gekišas ieceres. Vectēvs arī vienmēr redz, kad ikdienā skolai vajag palīdzēt: kaut ko nokrāsot, salabot. Es cienu vectēva darbu un cenšos saudzēt skolas mēbeles. Man liekas, ka skola vēl plauks, pilnveidosies, ja te strādās tik atbildīgi cilvēki kā mans vectēvs. Vectēvs ir arī stingrs. Vienreiz viņš pieķēra zēnus, kuri zīmēja uz skolas sienām, un bargi teica, lai zēni aizkrāso sasmērēto sienu. Reizēm vasarā vectēvs ir arī direktors, kad skolas direktore ir atvaļinājumā. Es vaicāju vectēvam, vai viņš gribētu sev citu darbu? Vectēvs padomāja un atteica: "Nē, jo es esmu ļoti daudz gadu atdevis skolai un negribu aiziet no tās, nevēlos šķīrties ar kolēģiem."

Es ļoti lepojos ar Mihailu Olehnoviču - Dagdas vidusskolas saimnieku, savu mīlo, vienmēr atsaucīgo, jauko vectētiņu.

Uzskatu, ka viņš ir Dagdas novada lepnums.

Raivis Olehnovič

7.6 klase

Dagdas vidusskola

Dagdas novada lepnums 2012 - Aivars Arnicāns

Katrā Latvijas pilsētā un novadā ir kaut kas īpašs, ar ko var lepoties. Arī Dagdas novadā mēs lepojamies ar daudzveidīgo un neskarto dabu, ar īpatnējo latgaļu dialektu, ar savdabīgo, tikai mūsu novadam raksturīgo folkloru, tomēr visvairāk mēs lepojamies ar cilvēkiem un viņu sasniegumiem dzimtā novada labad.

Es esmu dagdāniete un lepojos ar savu novadnieku - Aivaru Arnicānu. Viņš strādā Latvenergo, bet ir arī aizrautīgs sava novada vēstures pētnieks. Aivars ir izveidojis vērienīgu Dagdas novada vēstures muzeju. Tikai pateicoties Dagdas novadpētniecības biedrības „Patria” un tās vadītāja Aivara Arnicāna pūlēm, tik bagātīga novada vēstures liecību kolekcija. Tas ir pirmais muzejs Dagdā, un to apmeklē visi pilsētas viesi. Vēsture ir Aivara sirdslieta, tāpēc viņš centīgi meklē pagātnes liecības it visur. Uz jautājumu: „Vai jūs vēlētos pilnveidot Dagdas muzeju ar jauniem eksponātiem?“, Aivars Arnicāns atbild apstiprinoši: „Protams, mūsu muzejs kļūst aizvien interesantāks, kad mēs sameklējam kādas senlietas.” Aivars neatlaidīgi meklē cilvēkus, kuri var sniegt kādas vērtīgas ziņas par mūsu novadu. Rūpīgi krāj materiālus, lai papildinātu muzeja eksponātu kļāstu. Viņš cenšas, lai mēs - jaunā paaudze - vairāk cienītu un turētu godā mūsu sentēvu tradīcijas, jo tās attīsta cilvēka darba tikumu, dzimtās zemes mīlestību un cieņu pret līdzcilvēkiem. Lai uz zinātu, kā dzīvoja, strādāja un atpūtās mūsu tēvutēvi.

Tikai nedaudzi zina, ka brīvajā laikā Aivars apmeklē volejbola pulciņu, mācās spēlēt ģitāru, dejo Rēzeknes deju studijā sarīkojumu dejas - viņa intereses ir daudzveidīgas. Pirms dažiem gadiem Dagdas iedzīvotāji izvirzīja Arnicāna kungu balotēties Saeimas vēlēšanās. Tas liecina, ka viņu Dagdā zina, ciena, viņam uzticas. Aivars Arnicāns ir godīgs, ja viņš apsola kaut ko izdarīt, noteikti to paveiks. Viņš ir arī drošsirdīgs, jo jaunībā ir veicis karavīra pienākumus Afganistānā.

Es uzskatu, ka Aivars Arnicāns ir Dagdas novada lepnums.

Dagdas vidusskola

7.6 klase

Sintija Jermolajeva

Skolotāja: Leonora Brence

Dagdas novada lepnums 2012 - skolotāja Rīta Vaišļa

Ar darbu sagādājam prieku citiem. Bērni lasa, raksta, zīmē. Dejojāji koncertos priecē skatītājus. Lai viņus iemācītu, skolotāja daudz strādā, velta savu laiku un pacietību. Ar viņas sasniegumiem lepojas skolā un novadā. Cilvēks, ar kuru es visvairāk lepojos, ir mana mamma Rīta Vaišļa.

Viņa ir sākumskolas skolotāja. Tas nav viegls darbs. Lai mazajiem bērniem iemācītu jaunas un ne tik vieglas lietas, ir ilgi un smagi jāstrādā ne tikai skolā, bet arī mājās. Manai mammai ļoti bieži ir jāupurē viss savs brīvais laiks, lai sagatavotos stundām. Dažreiz viņa gatavojas līdz vēlai nakts. Mācīt nav viegli, it īpaši, ja klasē ir vairāk nekā 20 skolēni, bet ne visi ir paklausīgi, čakli un mācoties gribīgi, un arī ne visiem viegli veicas mācībās. Šis, manuprāt, ir smags darbs, bet viņa ar to vienmēr tiek galā.

Manai mammai katra minūte ir svarīga ne tikai strādājot par skolotāju, bet arī tāpēc, ka viņa vada 5 deju kolektīvus: divus Ezerniekos un trīs Dagdā. Tas arī nav viegls darbs, bet prasa pūles un pacietību, kā arī lielu spēku un izturību. Nedēļā katram kolektīvam ir divi mēģinājumi. Ar piecām darbadienām nepietiek, tāpēc skolotāja strādā arī svētdienās. Viens no Dagdas tautas deju ansambļa mēģinājumiem notiek vakarā, tāpēc viņai divas reizes dienā jābrauc uz Dagdu. Smagi strādājot, viņa ar deju kolektīviem ir sasniegusi ļoti augstus rezultātus. Ar skolēniem piedalījās divos Dziesmu un deju svētkos, kā arī gatavojas doties 2013. gadā. Ar Dagdas tautas deju ansambli skolotāja ir sasniegusi augstu līmeni un tā 35 gadu jubilejā tikai ar savu deju kolektīvu sarīkoja veselu koncertu. Protams, palīdzēja arī Skaunes deju kolektīvs. Mana mamma ir ne tikai laba skolotāja, bet arī lieliska dejojāja.

Es lepojos ne tikai ar viņas panākumiem darbā, bet arī ar to, ko viņa dara mājās. Viņa ir brīnišķīga mamma un lieliska mājsaimniece. Kaut ir ļoti maz brīvā laika, bet brīnumainā kārtā vienmēr paspēj padarīt visus mājasdarbus un apmīļot visu savu ģimeni, katram pateikt kādu mīļu vārdu vai dot gudru padomu. Ļoti daudz darba viņa dara mājas apkārtnes kopšanā un pilnveidošanā. Pavasarī un vasarā mūsu māja izskatās ļoti skaisti, jo apkārtnē ir sakopta, puķes zied un smaržo. Tieši šajā laikā vislabāk var redzēt un sajūst visu mammas ieguldīto darbu un mīlestību.

Dažkārt es patiesi brīnos, kā viņa visu paspēj. Ja dažreiz neatliek laiku pašai sev, viņa vienmēr to atradīs savai ģimenei, palīdzēs. Es lepojos ar Rītu Vaišļu un patiesi priecājos, ka viņa ir mana mamma. Viņa ir unikāls, dzīvespriecīgs, sirsnīgs un labsirdīgs cilvēks, un es varu droši teikt, ka otras tādas kā viņa nav. Manuprāt, katrs var atrast kādu, ar kuru var lepoties. Es esmu priecīga, ka man apkārt ir cilvēki, par kuriem es varu droši teikt: viņi ir mans lielākais lepnums!

Ezernieku vidusskola

11. klases skolniece

Laila Vaišļa

skolotāja Veneranda Lutinskā

Dagdas novada lepnums 2012.- dzejniece un tulkotāja Aleksandra Vilne

Ezernieķu ciemats ir neliels, taču te ir daudz cilvēku, ar kuriem, manuprāt, varētu lepoties. Viena no tiem ir Aleksandra Vilne, tulkotāja un dzejniece, kas man labāk pazīstama kā bērnudārza vadītāja.

Aleksandra Vilne ir dzimusi 1944. gadā Vladivostokā, kara laikā, bet to viņa neatceras. Vēlāk ģimene pārceļas uz Voronežu, kur atmiņā palīka nojauktas ķieģeļu mājas, nobrukušas kāpnes un vācu vergi, kas pārbūvēja pilsētu. Mācījās Voronežā, skolā bija teicamniece. Tad sekoja 5 gadus ilgās mācības universitātē, Filoloģijas fakultātē. Mācoties viņa strādāja kartupeļu laukos, vāca folkloru. Tā kā bišetes studentiem bija lētākas, ziemā brauca pie tantes uz Rīgu. Tā viņa vilcienā satika savu nākamā vīru, Jāni Vilni. Kad viņš pabeidza savu universitāti, kur mācījās apatradāt ķoku, abi devās uz Voronežu, kur viņi dzīvoja, līdz Aleksandra Vilne pabeidza universitāti. Voronežā piedzima meita Anna. Pēc universitātes beigšanas 3 gadus vajadzēja nostrādāt skolā. Tad ģimene atbrauca uz Latviju, apmetās uz dzīvi skaistā vietā, Ezernieķos. Sākumā strādāja Ezernieķu vidusskolā, tad - bērnudarzā, kur bija vairāk laika sev, savam darbam.

Dzīvodama Latvijā, iemācās latviešu valodu, 1996. gadā 20. decembrī iegūst Latvijas pilsonību. No 1980. gada uzsāk savu radošo darbību, viņa sāk tulkot latviešu dzejnieku darbus. Pirmais, kura dzejoļus atdzejo Aleksandra Vilne, ir Pēteris Jurciņš. Par šo autoru viņa uzzina, saņemot Veltas Kalniņas dāvāto dzejoļu krājumu „Dzīves augstums”. Pēteris Jurciņš bija braucis arī pie dzejnieces ciemos uz Ezernieķiem. Vēlāk Aleksandra Vilne sāk tulkot arī Aleksandra Pelēča dzeju, atkal saņemot dāvanā šī autora krājumu „Lapeglīte” no Veltas Kalniņas. Pēc tam atdzejo arī Antona Slišāna dzeju. Aleksandras Vilnes tulkojumus drukāja žurnālā „Daugava”.

Kā dzejnieci viņa sevi atceras jau no bērnības, jo dzejoļus sāka rakstīt skolā. Taču saprata, ka tas viņu neinteresē. Tulkojot citu dzejnieku darbus, atsāk dzejot. Par sevi rakstīt nepatika, biežāk dzejoļus veltīja kādam cilvēkam. Starp viņas darbiem ir ļoti skaisti dzejoļi veltīti vīram, kolēģiem, arī man. Man ļoti patīk dzejolis „Laiva”, ko viņa velta savam vīram. Viņš bija uzbūvejis laivu, izrotājis to ar skaistiem kokgriezumiem, taču, būdams slims, nomirst.

*Pati dzejniece par labāko uzskata savu dzejoli „Legenda par Lūciju”. Grāmatā „Kotram*Каждому*Egautele” ir Aleksandras Vilnes tulkotie dzejoļi no latgaliešu krievu valodā.*

Tagad viņa dzīvo viena, meita ir Voronežā. Bet Aleksandra Vilne nepārstāj pārsteigt: strādā ar datoru, ir ieregistrējusies sociālajā tīklā, kur sarakstās ar savām draudzenēm, taču atzīst, ka vieglāk ir rakstīt vēstules. Dzejniece ir ļoti interesants sarunu biedrs. Nāc uz skolu, runājas ar jauniešiem, lasa savus dzejoļus.

Ezernieķu vidusskolas

11. klases skolnieces

Diānas Jakovļevas

skolotāja Veneranda Lutinskā

Tumšzaļās bikšēs un tumšzaļā žaketē, cītīgi nospodrinātām ķurpēm, kuras laistās kā stikls, un uz katra pleca pa četriem maziem, bet zīmīgiem rombveida spīdekļiem. Katru rītu virietis, ar vieglu smaidu uz lūpām un caururbjošu skatienu, aiziet uz darbu. Profesija, izskats, dzīves apstākļi nav svarīgākais, pēc kā vērtēt cilvēku, bet gan viņa rīcība un tās pamatojums. Es domāju, ka Dagdas novada lepnums ir mans tētis- Aivars Začests. Viņš lieliski pilda savu tiešo pienākumu- ar māti audzina mani un brāli, kā arī ir lielisks savas profesijas pārstāvis. Viņam piemīt atbildības sajūta, veicot iekšienes pienākumus, mērķtiecība, bet kā tētis viņš ir paraugs un atbalsts, kura paspārnē vienmēr var justies drošs.

Jau no bērnības viņam, kā lielākai daļai zēnu, ir patikušas dažādas sporta nodarbes, bet pie sirds visvairāk padevās slēpošana un minifutbols, kuros tika gūti arī panākumi. Savukārt jaunībā viņš pievērsās svāra bumbu celšanai, un ir bijis novada čempions.

Paralēli sporta nodarbēm, protams, izglītojies ir dažādās skolās- līdz 5. klasei Šķaunes pamatskolā, 5. - 8. klasi beidzis Pudinavas astoņgadīgajā skolā, bet pirmo profesiju tehniķis- elektriķis guvis Malnavas lauksaimniecības tehnikumā. Būdams stalts kā ozols, iesaukts atjaunotās Latvijas armijas pirmajā ieaukumā pēc brīvības atgūšanas, Ventspilī ir dienējis robežsargu daļā „Miķeļtorņis”. Izskatās, tas viņam tā iepatikās, ka pēc armijas devās strādāt uz Tīmaņu robežsargu daļu. Laiks gāja, par ierindnieku palikt nevēlējās, tādēļ nākamais solis bija Policijas akadēmija, pēc kuras beigšanas strādāja Patarnieķos vecākā inspektora amatā. Ar laiku nāca interesants piedāvājums,- strādāt tuvāk mājām un augstākā amatā. Šķaunes RSN (robežapsardzības nodaļai) bija nepieciešams priekšnieka vietnieks, par kuru arī kļuva mans tētis. Apzinādamies, ka ar esošo izglītību augstākā amatā strādāt nevar, nolēma iet mācīties uz RA (Rēzeknes augstskolas) Vadības zinātņu fakultāti, kur mācās vēl pašlaik, atlicis vēl viens gads. Manuprāt, ne katrs cilvēks cenšas sevi pilnveidot šādi visas dzīves garumā.

Ieguldot tik daudz darba Latvijas valsts robežas aizsardzībā, tētis nav palicis arī bez apbalvojumiem. „Par izcilību dienestā” viņam ir vairākas krūšu zīmes, kā arī saņēmis daudzus Iekšlietu ministrijas un Valsts Robežsardzes godarakstus un pateicības. Pēdējā saņemtā pateicība bija šī gada novembrī, no Ministru prezidenta Valda Dombrovska, kuru šogad saņēma tikai 2 robežsargi Latvijā. Es uzskatu, ja ir kāds, ar ko es varu lepoties, tad tas ir mans tētis.

Es lepojos ne tikai ar viņa panākumiem darbā, bet arī ar viņa spēcīgo raksturu. Ja viņš ir pārliecināts savu patiesību, viņš to pierādīs, nekad nesaka – „nevaru”, izdara visu, kas ir viņa spēkos. Mājās viņš nav tik stingrs un prasīgs kā darbā, prot uzklausīt un izprast, dot padomu, kad ir nepieciešams. Tādēļ mans tētis ir Dagdas novada lepnums 2012.

Ezernieku vidusskolas

12. klases skolniece

Linda Začeste

Mūsu novadā ir daudz radošu, talantīgu, gudru un labsirdīgu cilvēku. Viens no tādiem cilvēkiem ir skolotāja Rīta Vaišļa, kura ir ne tikai čakla, saprotoša un izpalīdzīga skolotāja, bet arī gādīga māte un visbeidzot eleganta sieviete.

Skolotāja Rīta dzīvo mūsu nelielajā ciematā – Ezerniekos, taču katru darba dienu viņai nākas braukt uz Dagdas vidusskolu, kur viņa māca sākumskolas klases. Darba ir daudz, katrs bērns ir jāuzklausā un jāpalīdz visiem, lai apgūtā viela viegli paliek prātā. Paralēli darbam skolā, Rīta vada deju kolektīvus gan Dagdā, gan Ezerniekos. Tas prasa lielu pacietību, mieru un savaldību, toties iznākuma rezultāts priecē visus, jo kolektīvi, piedaloties skatēs, parāda augstus rezultātus, iegūst godalgotas vietas, un, cītīgi strādājot, ir piedalījušies arī Dziesmu un deju svētkos. Vēl Rīta vada Tautas deju ansambli „Dagda”, kurā dejoju arī es, mēģinājumi notiek regulāri, visi cenšas, dejo, tikai laiku atpūtai ir maz, jo mēģinājumi ir brīvdienās, toties mēs visi esam apmierināti ar savu ieguldīto darbu.

Neskatoties uz smago darba dienu, Rītai pietiek spēka un enerģijas, lai saņemtu māju, parūpētos par ģimeni. Viņa ir mīļa un gādīga, ģimenes locekļi vienmēr ir pabaroti, māja un tās apkārtnē – saņēpta. Tomēr atpūtai laiku nav, jo vakarā vēl jāķeras pie mājasdarbu labošanas un gatavošanās nākamajai darba dienai. Doties gulēt sanāk ļoti vēlu, bet, neskatoties uz to, no rīta viņa atkal ir moža un enerģijas pilna, lai iesāktu noslogoto dienu ar smaidu.

Darba daudz, brīvā laikā maz, tomēr Rīta spēj piedalīties daudzos citos pasākumos, spēj ikdienā izskatīties nevainojami. Viņas kolektīviem bieži ir vairāki koncerti vienā dienā, skolā arī sanāk papildus darbi, bet viņa neatkāpjas un nekļūst vienaldzīga, Rīta turpina strādāt ar jauniešiem, lai saglabātu tautas deju tradīcijas, tautas kultūru. Rīta aktīvi piedalījusies Ezernieku kultūras dzīvē - palīdzēja organizēt un vadīt pasākumus, dziedāja TN sieviešu vokālajā ansablī, mācīja līnijdejas ne tikai jauniešiem, bet arī pieaugušajiem. Viņa noteikti fascinē cilvēkus, kuri viņu pazīst, ar savaldību, inteliģenci, sievišķīgumu, mieru, kuru viņa izstaro, un tai pat laikā ar vienkāršību.

Rīta Vaišļa noteikti ir pelnījusi Dagdas novada lepnuma titulu, jo ne katrs cilvēks var uzņemties tādu daudzumu atbildīgu darbu un spēt tos godam padarīt, tomēr viņai tas ir pa spēkam, kaut arī ir bijuši dažādi šķēršļi un dzīves pārbaudījumi. Galvenais ir nepadoties, jāseko savam mērķim, un viss izdosies.

Darba autors:

Ezernieku vidusskolas

12. klases skolniece

Olga Jakovļeva

Dagdas novada lepnums 2012 – Anita Malinovska.

Man liekas, ka Dagdas novada lepnums ir Anita Malinovska. Viņa strādā Aleksandrovas speciālajā internātskolā. Tajā ir daudz bērnu. Internātskolā strādā daudz strādnieku: pavāres, medmāsas, apkopējas, veļas mazgātāja, ķurinātāji un citi darbinieki.

Blakus ir vēl viena ēka, kurā ir daudz klašu. Skolā ir arī grāmatvedes, direktore, sekretāre un vēl daudz labu skolotāju. Šajā skolā ir liela sporta zāle, kurā bieži notiek dažādi pasākumi.

Visi strādnieki Anitu Malinovsku ciena. Viņa cīnījās arī par to, lai Konstantinovas pagasta bibliotēka netiktu aizvērta.

A. Malinovska dzīvo blakus skolai un, ja kaut kas notiek, tad viņa uzreiz ir notikuma vietā. Viņai patīk strādāt ar bērniem. Anita Malinovska organizē dažādus braucienus, un bērni ar prieku brauc ekskursijās. Kad ir brīvdienas, daži bērni brauc uz mājām, bet daži nē. Pavasarī bērni strādā: grābj lapas, stāda puķes, apstrādā dārzus un palej siltumnīcas. Bērniem ir prieks strādāt.

Es esmu lepna par Anitu Malinovsku.

**Konstantinovas sākumskola
Kristīne Rihtere 5.klase
skolotāja Aina Stepiņa**

Dagdas novada lepnums 2012 – Tamāra Kļaine.

Es domāju, ka Dagdas novada lepnums ir mana vecmāmiņa. Viņu sauc Tamāra.

Pusi savas dzīves viņa ir bijusi audzinātāja Konstantinovas bērnudārzā, bet pašlaik viņa nestrādā, jo viņai jau ir 63 gadi. Taču tad, kad vecmāmiņa strādāja dārziņā, viņai bija viens smieklīgs atgadījums. Tajā laikā dārziņu apmeklēja viens slinkš zēns, kurš nekad neko negribēja darīt. Katru rītu zēns teica: "Rīta rosme var nepildīt, man tā nav vajadzīga!" Un vecmāmiņa atbildēja: "Bet es domāju, ka rīta rosme ir vajadzīga, tā dod cilvēkam možumu un labu garastāvokli visas dienas garumā!" Ziemassvētku laikā, pirms rīta rosme, vecmāmiņa izdomāja, kā pierādīt to, ka rīta rosme ir vajadzīga. Viņa piedāvāja skriet pie eglītes un noskaidrot, kurš pieskrīs pirmais. Zēns bija tik neveikls, ka audzinātāja pieskrēja ātrāk. Un zēnam palika kauns, jo viņš zaudēja un saprata, ka vingrot no rītiem vajag.

Mana vecmāmiņa man ir devusi ļoti daudz, jo viņa ir tā, kas mani izaudzināja un audzina arī tagad. Mani vecāki dzīvo Vācijā un atbrauc tikai svētku reizēs.

Es tagad mācos 6.klasē un par to, kāds es esmu, cik labi mācos un uzvedos, paldies jāsaka manai mīļajai vecmāmiņai.

Es domāju, ka mūsu novada lepnums ir mana vecmāmiņa, jo viņa izskoloja daudz mūsu pagasta bērnu un tai skaitā arī mani.

**Konstantinovas sākumskola
Daniels Frīdrihs 6.klase
skolotāja Aina Stepiņa**

Dagdas novada lepnums 2012 – Santa Andžāne

Kas ir Dagdas novada lepnums? Mūsu novadā ir daudz tādu cilvēku, ar kuriem var lepoties. Es lepojos ar savu māsu. Manu māsiņu sauc Santa Andžāne. Ir tāds sakāmvārds, "ja tev piemīt talants – neturi sveci zem pūra un ļauj citiem ar tevi lepoties". Esmu pārlicināts, ka māsiņai piemīt daudz labu īpašību un spēju, jo ar Santas sasniegumiem un talantiem lepojas arī citi ievērojami Latvijas cilvēki un Dagdas novada iedzīvotāji.

Santa Andžāne ir Šķaunes pagasta cilvēks. Viņa ir darbīga, izglītota, mērķtiecīga un ļoti radoša. Santa ir ieinteresēta palīdzēt citiem. Mana māsa man ir mīļākais un tuvākais cilvēks. Santa ir atbildīga, jo visu, ko uzņemas, viņa pilda pēc iespējas labāk. Tagad viņa pilnveido savas zināšanas, iegūstot augstāko izglītību. Mūsu Latvijas Republikas Ministru prezidents Valdis Dombrovskis ir atsūtījis Santai Andžānei vēstuli. Šajā vēstulē viņš Latvijas valdības vārdā ir izteicis Santai atzinību par teicamām sekmēm. Valdis Dombrovskis izteica Santai arī novēlējumu – labus sasniegumus, studējot augstskolā, un izcilus panākumus profesionālajās gaitās. Vēstules nobeigumā Ministru prezidents mudināja Santu vienmēr atcerēties to, ka Latvija ar viņu lepojas. Arī es lepojos ar savu māsu, viņa man ir paraugs.

Par teicamām sekmēm vidusskolā Dagdas novada priekšsēdētājs Viktors Stīkuts ir izteicis Santai pateicību. Manai māsiņai ir ļoti daudz diplomu un pateicību par godalgotās pirmās pakāpes iegūšanu vairākos konkursos. Mana ģimene lepojas ar Santas lielisko balsi dziedot, uzstājoties un runājot dzeju.

Mana māsa ir darbojusies arī folkloras kopā „Olūteņi” un Šķaunes tautas deju kolektīvā „Dancary”. Viņa ir aktīvi piedalījies Dagdas pilsētas un Šķaunes pagasta pasākumos.

Es priecājos, ka man ir tāda māsa, ar kuru var interesanti pavadīt laiku. Patīkami dzirdēt par māsiņu labus vārdus! Es esmu laimīgs, ka blakus ir cilvēks ar lielo burtu - Dagdas novada lepnums.

**Šķaunes pamatskolas
5.klases skolnieks
Kristaps Andžāns
Skolotāja - Žanna Rapša**

Dagdas novada lepnums 2012 – Sandra Drozdova.

Dagdas novadā ir daudz talantīgu, izpalīdzīgu, radošu cilvēku, no kuriem tiešām ir grūti izvēlēties pašu labāko. Vairākkārt pārdomājot un analizējot, esmu nonākusi pie secinājuma, ka par Dagdas novada lepnumu 2012 ir cienīga būt Sandra Drozdova. Viņa ir ne tikai mīļa un gādīga četru bērnu māmiņa, čakls un prasmīgs bērnudārza audzinātāja palīgs, bet arī atsaucīga Sarkaņā Krusta Šķaunes nodaļas vadītāja.

Mūsdienās lielas un draudzīgas ģimenes nav tik bieži sastopamas, toties Sandrai ir četri bērni: trīs dēli un meita. Mairis un Agris jau pabeiguši mācības un tagad strādā, Agrita vēl turpina apgūt jurista profesiju, bet Ingus mācās Šķaunes pamatskolā un apgūst klavierspēli Dagdas mūzikas skolā. Kaut arī vecākie bērni ir kļuvuši patstāvīgi, tie bieži vien viesojas pie savas māmiņas.

Sandra dzimusi un augusi Madonas pusē, kur pēc mācību pabeigšanas strādā gan par strādnieci siltumnīcā, gan par Barkavas pagasta bērnudārza audzinātāju. 1994.gadā viņa kopā ar ģimeni pārceļas dzīvot uz Šķauni un vada individuālo uzņēmumu. Šķaunes skolā sāk strādāt 2000. gadā, kur veic tehniskā darbinieka pienākumus. Tagad Sandra ir bērnudārza audzinātāja palīgs. Kā čakls rūķītis viņa rosās pa grupiņu, palīdzot pašiem mazākajiem skolā pilnveidot savas prasmes un iemaņas, sakopj telpas pēc ikdienas darbiem.

2002. gadā Sandra kļūst par Sarkaņā Krusta Šķaunes nodaļas vadītāju. Tas ir atbildīgs un laikietilpīgs darbs, jo viņa ir piedalījies vairāku projektu īstenošanā. Viens no tiem ir Eiropas Sociālā fonda projekts "Pasākumi noteiktām personu grupām". Vēl vienā projektā bija nodarbināti 5 jaunieši. Nodaļa iesaistījies divu VAS "Hipotēku un zemes banka" projektu Klientu klubs "Mēs paši" īstenošanā. Pirmais - dzīves kvalitātes uzlabošana Dagdas novada Šķaunes pagasta sociāli mazaizsargātajiem iedzīvotājiem, otrs - nodrošināt Dagdas novada Šķaunes pagasta maznodrošinātajiem iedzīvotājiem personīgās higiēnas iespēju uzlabošanu. Tieši šo projektu rezultātā nodaļā ir iespējams par necīgu samaksu izmantot sabiedrisko automātisko veļas mazgājamo mašīnu un dušas telpas.

**Šķaunes pamatskolas
6.klases skolniece
Sintija Zaltāne**

Dagdas novada lepnuma vārdu var iegūt cilvēks, kurš ne tikai novada labā, bet arī cilvēka vai pat dzīvnieka labā ir veicis kādu pozitīvu pasākumu. Tie var būt skolēni, pensionāri, skolotāji, komersanti u.c. cilvēki. Nav svarīgi, kādā jomā cilvēks darbojas, bet svarīgi ir tas, ko viņš ir pozitīvi paveicis. Mūsu novadā varētu minēt ļoti daudz tādu cilvēku, bet man vairāk simpātizē un tuvāks ir ilggadējais sportists un uzņēmējs Vilnis Zeiza.

Vilnis ir asūnietis. Cilvēks, kuram patīk laukļi un daba. Ne velti Vilni vairākus gadus saista tāds auto sporta veids kā trofi reidi. Tas ir autosports pa neizbraucamiem ceļiem, purviem, mežiem un visdažādākajiem grāvjiem. Viņš ir daudzu trofi reidu uzvarētājs, kurš pazīstams ne tikai Dagdas novadā un Latvijā, bet arī Lietuvā, Igaunijā, Krievijā un Ukrainā. Viņš ir kļuvis par Latvijas sporta meistara kandidātu. Mašīnas, ar kurām viņš piedalās sacensībās meistaro pats. Cik es zinu, Vilnis ir saražojis patstāvīgi divas automašīnas. Tagad jau pieprasījumi nāk arī no viņa kolēģiem. Tas ir cilvēks, kuram ir milzīga pacietība, neatlaidība un gribasspēks. Cilvēkiem, kuri griežas pie viņa pēc padoma, viņš nekad neatsaka un vienmēr palīdz.

Man šķiet, ka Vilnis vienmēr visu dara pareizi un nekļūdās, jo pirms tam, kā kaut ko sākt taisīt, viņš desmit reizes nomēra. Es lepojos, ka manā pagastā un novadā dzīvo un darbojas tāds cilvēks, kā Vilnis Zeiza. Vairāk būtu tādu cilvēku, kuri ir neatlaidīgi un pacietīgi savos darbos, jo ikkatrs cilvēks ar savu pozitīvo rīcību mūsu sabiedrībā ienes patīkamas sajūtas un lepnumu par mūsu pagastu, novadu un pat valsti.

Asūnes pamatskola
Lāsma Plakoše,
8.klase
Skolotāja – Žanna Rapša

Valdis Pudniķis – Dagdas novada lepnums 2012

Mūsu skaistā Latgalē, lieliskais Dagdas novads ar zaļo zāli un zilajiem ezeriem. Dagdas novadā ir daudz gudru un talantīgu cilvēku, ar kuriem var lepoties. Neskatoties uz grūto dzīvi, viņi iet uz priekšu un dāvā cilvēkiem prieku.

Pa vienu tādu cilvēku es gribētu uzrakstīt. Viņu sauc Valdis Pudniķis. Šo brīnišķīgo muzikantu un dziedātāju pazīst ne tikai Dagdas novadā, bet arī citos novados. Nesen viņam bija 45. dzimšanas diena un 10 gadi viņa skaistajam jaunrades darbam. Pa šo laiku viņš apmeklēja ļoti daudz pilsētu un ciematu, kur notika koncerti, balles, kāzas, jubilejas. Ar savu jautro mūziku viņš iedvesmo cilvēkus prieku un optimismu. Viņš iet ar dziesmu pa dzīvi ar vieglumu.

Varbūt kāds teiks, ka mūzika ir tikai viņa darbs, par kuru viņš saņem algu, un jēgas no viņa dziesmām un mūzikas nav. Šo darbu viņš veic brīvprātīgi un ieliek tajā visu savu dvēseli. Cilvēki, klausoties, kā viņš spēlē un dzied, saņem enerģiju un mundrumu.

Kad notiek kādi svētki un vakarā dziedās Valdis Pudniķis, tad nāk visi, lai paklausītos viņa skaistās dziesmas, kā arī padējotu. Dejās nāk ne tikai pieaugušie, bet arī viņu bērni.

Dagdas novads var lepoties ar tādu personu, kā Valdis Pudniķis! Dziesma palīdz mums veidot dzīvi.

Asūnes pamatskola
Kristīne Lubgāne,
8.klase

Ir cilvēki, kuri nes Latvijas vārdu pasaulē. Ir cilvēki, kuri attīsta un veido Latvijas izaugsmi. Bet ir cilvēki, kuri centīgi, aizrautīgi, ar gaišumu sirdī dara savu ikdienas darbu: strādā veikalā vai skolā, kopj lopus vai audzē maizi. Manuprāt, tieši šie cilvēki ir Latvijas spēks un balsts.

Arī mūsu Dagdas novadā, Asūnē, ir daudz tādu stipru, pašreizējā un strādīgu cilvēku. Es vēlos pastāstīt par savu novadnieci – skolotāju Leonoru Brenci.

Skolotāja Leonora Brence dzimusi 1958. gadā. Līdz 18 gadiem dzīvoja Konstantīnovas pagastā, bet tagad dzīvo Asūnē. Leonora Brence izvēlējās skolotājas profesiju, jo patīk darbs ar bērniem, grib, lai viņi zina vairāk. Skolotāja Brence māca latviešu valodu un literatūru. Asūnes pamatskolā otrdienās, trešdienās 7. un 9. klasei, Dagdas vidusskolā pirmdienās, ceturtdienās 7.^a, 7.^b klasei.

Skolotāja Brence 2012. gada 23. oktobrī ir atklājusi muzeju „Asūnes pagasta novadpētniecības istaba”. Šajā muzejā atrodas senās lietas: vecie magnetofoni, monētas, bildes, gludekļi un citas lietas. Kad skolotāja Brence ir skolā, tad var apskatīties muzeju. Cilvēki, kuriem ir senās lietas, var atnest tās uz muzeju.

Katru gadu skolotājas Leonoras Brences skolēni piedalās olimpiādēs. Un, kad notiek Gada balvas svētki un tiek pasniegti diplomi novada olimpiāžu uzvarētājiem, noteikti kāds ir arī par godalgoto vietu valsts valodas olimpiādē. Skolotāja vienmēr rosina savus skolēnus piedalīties konkursos, jo tas paplašina redzesloku, pilnveido zināšanas, palīdz novērtēt savas spējas.

Skolotājas lielākais sasniegums ir viņas čaklie 17 novadpētniecības pulciņa „Mantojums” skolēni, kā arī olimpiāžu un konkursu uzvarētāji 2011./2012.m.g.

-1. vieta: Sandra Rudķa (latv.val. un lit. olimp. 8.kl.) (Asūnes pamatskolā)

-1. vieta: Madara Lange (latv.valodas olimp. 6.kl.) (Dagdas vidusskolā)

-atzinība: Dace Badūne (latv.val. un lit.olimp.9.kl.) (Dagdas vidusskolā)

Skolotājai Brencei patīk rīta agrumā iziet pagalmā un vērot, kā mostas daba, kā pie dīķa droši pastaigājas stārķu ģimene un pa pagalmu naski tekalē cielaviņas, jo skolotājas Brences māju nosaukums ir „Cielaviņas”. 2011.g. ģimenes lauku sēta „Cielaviņas” saņēma apbalvojumu „Sakoptākā Dagdas novada sēta”. Skolotājas Brences vaļasprieks ir grāmatu lasīšana, dārdārzniecība, dažādu saldumu, cepumu, toršu cepšana. Vasarā vairāk nodarbojas ar dārdārzniecību, ik brīvu brīdi skolotāja Brence nozūd savā puķu valstībā. Katrā puķu dobē vienmēr kaut kas zied. Vēl viena vājība ir zemenes. Tās tiek rūpīgi koptas un dalītas pa šķimēm. Leonorai Brencei ir divi bērni: meita un dēls. Dēls dzīvo kopā ar vecākiem un palīdz mājas darbos. Skolotāja Brence gan saviem skolēniem, gan pārējiem ir pierādījusi, ka cilvēka spēks un skaistums ir viņa zināšanas un krietns darbs.

Asūnes pamatskolas skolotāja Leonora Brence ir mans darbīgais novadnieks, un es ar viņu lepojos.

*Asūnes pamatskola
Inita Žvirbļa,
8.klase*

Esejā katrs Dagdas novada skolēns var izteikt priekšlikumus, kurš ir pelnījis „Dagdas novada lepnums 2012” titulu. Protams, skolēnu izvirzītie cilvēki vai ģimenes var atšķirties, jo katram ir savs redzējums uz cilvēku devumu, pienesumu sabiedrībai. Īstenībā ir ļoti interesanti uzzināt, kādus cilvēkus skolēni uzskata par „Dagdas novada lepnumu 2012”.

Es par savu Dagdas novada lepnumu esmu izvēlējusies Asūnes pamatskolas skolotāju, kā arī manu matemātikas skolotāju Līdiju Plesņu. Asūnes pamatskolā skolotāja strādā jau vairākus gadus, bet kā skolotāja strādā jau 37 gadus. Viņa daudzām klasēm bija klases audzinātāja. Vairākus gadus māca 5.-9. klasēm matemātiku. Skolotājas skolēni gūst godalgotas vietas novada mācību priekšmetu olimpiādēs un dažādos konkursos.

Brīvajā laikā kopā ar citiem pedagogiem raksta projektus. Vairākus gadus vasarā kopā ar skolotāju Žannu Aišpuri vadīja dienas nometnes skolēniem. Nometnes apmēram ilga 2 nedēļas, kuru laikā skolēni čakli strādāja, zīmēja, sportoja, un beigās skolēni brauca dažādās ekskursijās pa Latviju.

Skolotāja ar apbrīnojamu pacietību, neizsīkstošu enerģiju sniedz saviem audzēkņiem zināšanas, prasmīgi vada un organizē mācību procesu. Skolotāja ir atsaucīga, izpalīdzīga, iejūtīga saskarsmē gan ar skolēniem, gan kolēģiem. Pagājušajā gadā skolotāja Līdija tika atzīta par Dagdas novada Gada skolotāju pamatskolā. Viņa ir pelnījusi daudz dažādu pateicību, jo viņa ir brīnišķīga skolotāja.

Par „Dagdas novada lepnumu 2012” es izvēlējos skolotāju Līdiju, jo matemātiku man viņa māca jau ceturto gadu, vienmēr visas mācību tēmas tiek ļabi izskaidrotas. 3 gadus pēc kārtas es kopā ar skolotāju gatavojos un tad piedalījos Dagdas novadamatemātikas olimpiādēs, un visus 3 gadus man ir bijušas godalgotās vietas. Pagājušajā gadā es piedalījos Latvijas atklātajā matemātikas olimpiādē, un skolotāja palīdzēja man tai sagatavoties. Paldies skolotājai par zināšanām

matemātikā!

Asūnes pamatskola

Elīna Krūmiņa,

8.klase

Dagdas novada lepnums 2012 - Asūnes pamatskolas matemātikas skolotāja Līdija Plesņa.

Es gribu pastāstīt par mērķtiecīgu, interesantu cilvēku – mūsu matemātikas skolotāju Līdiju Plesņu.

Daudzu jo daudzu paaudžu asūniešiem skolotāja mācīja matemātiku. Asūnes pamatskolā viņa strādā jau 37 gadus, es priecājos, ka arī es mācos pie skolotājas Līdijas. Viņa prot mums ātri iemācīt vajadzīgo, jo dara to skaidri, saprotami. Daudzi viņas skolēni piedalās matemātikas olimpiādēs. Pagājušajā gadā 8.klases skolniece Elīna Krūmiņa ieguva 1.vietu novadā. Bet pati skolotāja ieguva balvu „Gada pamatskolas skolotājs”. Daudzi skolēni, skolotājas mudināti, piedalās valsts atklātajā matemātikas olimpiādē. Ne visiem ļabi padodas matemātika, tāpēc skolotāja, nežēlojot savu brīvo laiku, daudz strādā ar bērniem pēc stundām. Tā kā skolotāja 37 gadus ir bijusi klases audzinātāja, absolventu vakaros pie viņas nāk viņas bijušie audzēkņi. Šogad skolotājai Līdijai šie svētki bija īpaši, jo pulcējās viņas klasesbiedri, kuri Asūnes skolu beidza pirms 45 gadiem. Es priecājos par skolotāju. Tas droši vien ir interesanti-strādāt skolā, kur esi pats mācījies, un redzēt, kā skola ir izmainījusies šo gadu laikā.

Skolotāja izaudzināja arī krietnus bērnus. Dēls Ivars ir robežsargs, bet meita Inese – Asūnes un Ķepovas pagasta pārvalžu vadītāja.

Brīvajā laikā skolotāja labprāt lasa grāmatas, min krustvārdu mīklas un strādā dārzā. Skolotāja Līdija kolekcionē arī dažādu valstu naudas zīmes, viņas kolekcijā ir 15 interesantas monētas. Skolotājai ir arī pildspalvu kolekcija.

Es uzskatu, ka skolotāja Līdija Plesņa ir pelnījusi titulu „Dagdas novada lepnums 2012”.

Asūnes pamatskolas

7. klase

Santa Bārtule

Skolotāja: Leonora Brencē

Dagdas novadā ir daudz cienījamu un ievērojamu cilvēku, kuri ar prieku strādā novada labā. Tādi cilvēki ir jāzina, jāciens un jālepojas ar viņiem.

Es lepojos ar Asūnes pamatskolas sporta, fizikas un informātikas skolotāju Žannu Aišpuri. Pirms darba skolā viņa 8 gadus nostrādāja robežsardzē. Šie gadi bija labs fiziskais rādītājs. Robežsarga darbs rosināja interesi par sportu. Skolā viņa strādā jau desmito gadu. Darbs skolotājai Žannai ļoti patīk, jo var iemācīt skolēniem daudz jauna un interesanta, var ieinteresēt jauniešus nodarboties ar sportu. Skolotāja Žanna ir arī Dagdas novada sporta skolotāju metodiskās apvienības vadītāja. Skolotāja rīko Dagdas novada skolēniem aizrautīgus sporta pasākumus, kurus ar prieku visi atbalsta un aizrautīgi piedalās.

Skolotājai patīk nodarboties ar sportu, tāpēc sporta zālē viņa bērniem vada sporta pulciņus bērniem, bet vakaros - volejbola spēli pieaugušajiem. Skolotājas Žannas ģimene arī ir ļoti aktīva un sportiska. Šogad sporta sacensībās „Dagdas novada sportiskākā ģimene”, viņi ieguva pirmo vietu. Tas bija grūti, jo piedalījās aizrautīgas ģimenes, kuras uzvarēt bija ļoti sarežģīti.

Skolotājas Žannas hobijs ir sports un, protams, arī vēl dziedāšana un dejošana, tāpēc viņa ar prieku dzied Asūnes pagasta ansablī „Paziņas” un dejo pašizveidotajā deju kolektīvā „Balzams dvēselei”. Brīvo laiku skolotāja labprāt pavada lasot grāmatas, apgūstot jaunas datorprogrammas, tamborējot un cepot garšīgus pīrāgus savai ģimenei, kolēģiem un skolēniem.

Pēc manām domām, ar Žannu Aišpuri mēs varam lepoties, jo viņa daudz strādā, lai padarītu cilvēku dzīvi laukos jautrāku un interesantāku.

*Asūnes pamatskola
7.klase Iveta Rudka
Skolotāja : Leonora Brence*

Meitene, kurai daudz ideju

Manā dzimtajā pilsētā Dagdā ir daudz talantīgu un čaklu cilvēku, kas veic lielu ieguldījumu mūsu skaistā novada attīstībā. Mēs visi pieraduši, ka tikai ilgus gadus nodzīvojis cilvēks var lepoties ar saviem darbiem, tomēr tā nav. Es nolēmu rakstīt par savu klasesbiedrēni Sandru Kuricu. Lai gan viņa ir jauniete, viņa jau ir daudz veikusi mūsu pilsētas un novada labā.

Tā kā ar Sandru esam klasesbiedri no pirmās klases, tāpēc atceros viņu no bērnības kā zeltmatainu, jauku meiteni no Alžēnovas. Protams, sākumskolā neviens ar kaut kādiem panākumiem neizcēlās, arī Sandra, jo bērniem ir pavisam citas prioritātes, piemēram, rotaļāties. Sākumskolu beidzot, Sandrai un mūsu klasei sākās interesantāka dzīve, tad arī viņa spēra pirmos soļus pretī savai aktīvajai dzīvei. Viņa sāka apmeklēt dažādus pulciņus, kļuva laba daiļlasītāja un aktrise, bet lielākais solis, kas tika sperts pretī gaišajai nākotnei, bija tad, kad Sandra sāka darboties jauniešu biedrībā „Dagne”. Manuprāt, tas kardīnāli mainīja viņas dzīvi.

Galvenie Sandras Kuricas veikumi ir saistīti ar mūsu Dagdas novada kultūru un aktīvu jauniešu dzīvi. Sandra ir viena no galvenajām aktīvistēm jauniešu biedrībā "Dagne". Sandra un pārējie biedrības dalībnieki rīko dažādus pasākumus mūsu novada bērniem un jauniešiem. Vienalga, vai tā ir privātā dzimšanas diena vai novada līmeņa svinības, svētki būs sarīkoti augstā līmenī. Sandrai ļoti patīk dejot, tāpēc viņa dejo hip-hop grupā „Hot Penguins” un Dagdas kultūras nama deju kolektīvā. Sandra piedalās daudzos pasākumos, kā arī sacensībās un konkursos, kur kopā ar hip-hop grupu jau vairākas reizes bija ieņēmusi godalgotas vietas, tādejādi popularizējot Dagdas novada vārdu. Sandra jau vairākus gadus dzied skolas korī, otro gadu viņa ir skolas parlamenta locekle un palīdz organizēt skolas pasākumus. Šogad Sandra kļuva arī par klases kultorgu, un viņas prātā kā vienmēr ir daudz kreatīvu ideju. Sandra arī mūsu klasē darbojas ļoti aktīvi, kad ir jāpārstāv klases gods dažādos pasākumos.

Mana izvēle krita uz Sandru, jo reāli redzu viņas veikumus. Man neviens par to nestāstīja, es to redzu savām acīm un jūtu viņas sirdsdegsmi darboties. Bieži cilvēki nesaredz talantu cilvēkos, kas ikdienā ir blakus, bet pamana, kad to atzīst daudz cilvēku. Šogad es arī esmu klases kultorgs, tāpēc man ir ļoti interesanti strādāt vienā grupā ar kreatīvu un radošu cilvēku, kam ir ļoti labas organizatora spējas.

Sandra, manuprāt, ir paveikusi daudz labu darbu mūsu novadam, mūsu pilsētai. Dažreiz viņai vajadzējis upurēt savu brīvo laiku un mācības, dažreiz viņas plāni netika īstenoti slimības dēļ. Pēc manām domām, Sandru Kuricu var uzskatīt par Dagdas novada lepnumu 2012.

Darba autors:

Dagdas vidusskolas 11.klases skolnieks Daniels Stauro

Dagdas novada lepnums - Asūnes tautas nama vadītāja Olga Lukjanska

Uz pasaules ir vairāki miljardi cilvēku, kuriem ir savi plūsi un mīnusi. Ir tāda valsts kā Latvija, kurā atrodas mūsu dzimtais Dagdas novads. Novadā ir cilvēki, ar kuru darbību un cilvēciskajām īpašībām mēs varam lepoties.

Es lepojos ar Asūnes tautas nama vadītāju Olgu Lukjansku, kura jau 18 gadus strādā šajā jomā. Olga neizvēlējās šo darbu, tāpēc vairākus gadus strādāja pastā, bet, kad piedāvāja darbu tautas namā- piekrita. 1994. gada 1. janvārī uzsāka darbu. Mācījās Latvijas Kultūras koledžā, jo bija nepieciešama izglītība. Ar gadiem tika iegūta pieredze, un šķita, ka šis darbs ir domāts tieši viņai. Olga rīko neskaitāmi daudz pasākumu, kuros mēs ar prieku piedalāmies, jo tie ir ļoti interesanti. Lielāko gandarījumu Olgai dod darbs ar jauniešiem. „Tante Oļa” - kā mēsi, JB jaunieši, mīļi saucam Olgu Lukjansku, dara visu, lai jauniešiem nepazustu interese darboties biedrībā. Un interese nepazudīs nekad, jo ir daudzum daudz dažādu nodarbju. Te ir jautra kompānija un aktīva, dzīvespriecīga vadītāja. Ne veltīgi Asūnes JB nosaukums ir „Ašo kompānija”, jo tajā darbojas jaunieši, kuriem patīk pa dzīvi iet raitā solī. Šis darbs ir smags un tam ir jāvelta ļoti daudz laika. Jāatsakās no brīvdienām un svētku dienām, jo šajā laikā notiek pasākumi, bet pirms tam mēģinājumi, un tie nav veltīgi, jo katrā pasākumā mēs varam klausīties skaistas dziesmas ansambļa „Pazīnas” izpildījumā, kurā dzied arī Olga Lukjanska. Bērniņas aizraušanās bija dejas, tāpēc viņa ierosināja izveidot deju kolektīvu „Balzams dvēselei.” Pavasarī kolektīvs mūs iepriecināja ar pirmo deju, kura bija ļoti azartiska un interesanta. Radošo ideju iecere un piepildījums sniedz lielu gandarījumu. Ir pasākumi, kuros Olga rīko pēc savas iniciatīvas, piemēram, pilngadības svētki, jo tos kādu laiku nesvinēja. Tiek rīkoti arī pagasta svētki, Valentīndiena, rudens balle.

Olga Lukjanska ir ne tikai laba vadītāja, bet arī laba sieva un mamma savām trim meitām. Vecākās meitas ir jau pabeigušas Asūnes pamatskolu, bet jaunākā meita- Diāna aktīvi piedalās mamma rīkotajos pasākumos.

Pēc manām domām, mēs varam lepoties ar Olgu Lukjansku, ar cilvēku, kurš organizē pasākumus, lai cilvēku dzīve laukos ir interesantāka.

*Asūnes pamatskola
9.klase Sandra Rudka
Skolotāja: Leonora Brence*

Dagdas novada lepums 2012
Asūnes latviešu valodas un literatūras skolotāja Leonora Brence

Asūnē ir daudz cienijamu cilvēku, kuri apzinīgi strādā. Es vēlos uzrakstīt par savu latviešu valodas un literatūras skolotāju Leonoru Brenci.

Man patīk skolotājas stundas, jo mēs stundās ne tikai strādājam, bet arī spēlējam un jokojam. Skolotāja mūs mudina piedalīties radošo darbu konkursos, jo tā attīstām savas prasmes un uzzinām daudz jauna. Skolotāja ir prasīga, un katrs konkursa darbs ir daudzkreiz jāpildina, jāpilnveido un jāpār raksta. 5. klasē es piedalījos konkursā „Ģimene-laimes atslēdziņa”, bet 6.klasē mūsu skolas komanda konkursā „Āķīgā valodiņa” ieguva 2.vietu. Kā es toreiz priecājos par uzvaru un lepojos, ka esmu komandas sastāvā! Bet 8. klases skolniecei Sandrai Rudkai latviešu valodas un literatūras olimpiādē bija 1.vieta novadā. Un daudzi jo daudzi konkursi un olimpiādes, kurās gūti labi rezultāti.

Man prieks, ka mūsu skolas labie darbi izskan arī visā valstī. Šogad pirms Latvijas dzimšanas dienas žurnālā „Ieva” reklamēja skolēnu jaunrades darbu grāmatiņas: „Mana valoda ir mans gods”(grāmatā ir mūsu skolēna O.Trapika darbs-1.vieta), „Ko, Latvija, Tev varu dot?” (L.Jeremenoka darbs-viņam arī- 1.vieta). Skolotāja rosināja zēnus uzrakstīt par savu ģimeni, dzimto ciemu.

Pirms diviem gadiem mēs kopā ar skolotāju izveidojām novadpētniecības muzeju „Asūnes pagasts”, viņa ir arī novadpētniecības pulciņa „Mantojums” vadītāja. Šogad

mēs pulciņā esam 18, tas ir vislielākais pulciņš skolā. Man patīk tajā darboties. Pavasarī braucam saņemt K.Raudīves dzimto māju vietu Barinavcos. Pēc darba ģurinām ugunsķuru, spēlējam spēles. Man ļoti patīk šie braucieni! Aprīlī rīkojam skolā kādu konkursu, veltītu K.Raudīves dzimšanas dienai. Skolā muzejos bieži uzņemam tūristus: mēs lasām tautasdziesmas, stāstām par senajām lietām. Es lepojos, ka arī es piedalos muzeja eksponātu vākšanā, saņemšanā. Es veidoju sava pagasta vēsturi. Skolotājas sirdslīeta ir arī folklorā, 80. un 90.gados viņa vadīja skolā folkloras pulciņu, bērni uzstājās daudzās skolās un ciemata svētkos. Arī mana māmiņa darbojās šajā pulciņā, to es uzzināju no muzeja fotogrāfijām.

Ar skolotāju man ir par ko parunāt arī starpbrīžos: man mājās jākopj slimā vecvecmāmiņa, arī skolotāja jau vienpadsmit gadus kopj savu slimo māmuļu. Kopā ar ģimeni skolotāja ir iekopusi skaistu lauku sētu. 2011.gadā konkursā „Par skaistu un saņoptu Dagdas novadu” nominācijā „Lauku sēta” viņi bija uzvarētāji. Skolotāja saka, ka visiem jāsaņopt kāds zemes stūrītis, tad Latvija kļūst vēl skaistāka. Jau no pirmajām Latvijas neatkarības dienām svētkos pie skolotājas mājas plīv sarkanbaltsarkanais karogs. Viņa ir liels Latvijas patriots un mūs, skolēnus, māca mīlēt latviešu valodu, literatūru, ķīno, mūziku. Starp daudzajām atzinībām un diplomiem skolotājai vismīļākā ir Latvijas 90. dzimšanas dienā saņemtais Asūnes pagasta padomes diploms un 2011. gadā Asūnes pagasta pārvaldes atzinība visai ģimenei par saņoptas vides uzturēšanu un latvisko tradīciju popularizēšanu.

Es lepojos ar skolotāju Leonoru Brenci un domāju, ka viņa ir Dagdas novada lepums.

Asūnes pamatskola
7.klase
Vineta Mančinskā

Skolotāja: Leonora Brence

DAGDAS NOVADA LEĻNUMS – 2012

Vilhelmīne Lazdāne

Ir vēls vakars. Es domāju par savu vecmāmiņu. Cik es esmu laimīgs, ka man ir tāda vecmamma! Viņai uz visiem jautājumiem man vienmēr ir atbilde.. Kur ir mana pildspalva? Kurā gadā sākās Otrais pasaules karš? Vai krustojas divas paralēles?

Vilhelmīne Lazdāne ir pazīstams cilvēks mūsu ciematā, jo Andrupenes pamatskolā ir nostrādājusi 39 gadus. Sākusi strādāt 1971. gadā par pionieru vadītāju, tad sākumskolas skolotāja un vairāk kā desmit gadus direktora vietniece mācību darbā.

Tagad viņa ir pensijā, bet darba kā vienmēr pilnas rokas. No paša rīta viņa rūpējas par mani, palīdz visos darbos, gatavo garšīgus ēdienus, pavada uz skolu un sagaida mājās.

Mana vecmāmiņa vienmēr ir dzīvespriecīga, prot redzēt apkārt sev skaistumu un to radīt. Vismīļākā nodarbošanās ir puķu audzēšana. Viņai ir ļoti daudz dažādu puķu, lai priecētu cilvēkus un pušķotu baznīcu katru svētdienu.

Vecmāmiņa rūpējas par to, lai es būtu glīts, izglītots un labi audzināts cilvēks. Pateicoties viņai, es mācos mūzikas skolā un piedalos sporta pulciņā Dagdā. Vecmāmiņa man iemācīja būt pateicīgam par visu, kas man ir. Tāpēc es bieži ar vecmāmiņu apmeklēju baznīcu kopā ar vecmāmiņu un mācos piekļopot baznīcā. Es saprot, ka viss, kas man ir dots, arī vecmāmiņa, ir Dieva žēlastība.

Vecmāmuļa ir drošsirdīgs un stiprs cilvēks. Jau piecus gadus viņa brauc ar mašīnu. Tāpēc man un maniem draugiem ir iespēja vasarā braukt uz ezeru peldēties gandrīz katru dienu, apmeklēt mūzikas un sporta nodarbības Dagdā.

Es lepojos ar savu vecmāmiņu un ļoti viņu mīlu. Uzskatu, ka tādas vecmāmiņas ir pelnījušas būt par novada lepnumu.

Andrupenes pamatskola

7.klase

Žanis Lazdāns

Dagdas novada lepnums

Es vēlos pastāstīt par cilvēku, kuru uzskatu par Dagdas novada lepnumu. Tā ir Valentīna Avgustova. Valentīna dzīvo Dagdas novada Andrupenes pagasta Astašovas ciemā. Izvēlējos tieši šo cilvēku, jo uzskatu, ka Valentīna ļoti palīdz citiem cilvēkiem.

Valentīna strādā par Andrupenes pagasta lauksaimniecības konsultanti, ir Piensaimnieku kooperatīvās sabiedrības „Avots” direktore un Dagdas novada deputāte. PKS „Avots” Valentīna strādā jau no 1993.gada. Katra darba diena ir saistīta ar cilvēkiem, kuri ierodas pie viņas ar dažādiem jautājumiem, bet cilvēks, kurš zina savu darbu, zinās atbildi. Tāpēc 2011. gadā Zemkopības ministrijā Valentīnai Avgustovai tika pasniegta sudraba medaļa „Par centīgu darbu”. Šī medaļa tiek pasniegta jau piecpadsmito gadu. To piešķir par nozīmīgu ieguldījumu lauksaimniecībā, kā arī par ilggadīgu un godprātīgu darbu.

Darba diena oficiāli beidzas plkst. 16.00, bet bieži jāaizkavējas darbā, ja ir kādi neatliekami darbi vai jāatrisina svarīgi jautājumi. PKS „Avots” darbā ir pieņemtas četras piena savācējas, četri šoferi un sekretāre. Darbiniekiem ir grūts darbs, jo darbdiena sākās jau plkst. 5.00. Valentīnai ir z/s „Ozolaine”, kurā ir 10 mājlopu. Arī viņai katrs rīts sākas jau piecos.

Valentīnai ir trīs meitas. Vecākā meita strādā „Citadeles” bankā, vidējā meita strādā Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā, bet jaunākā meita mācās Andrupenes pamatskolā.

Katru vasaru mājas apkārtnē ir saņemta un zied puķes dažādas krāsās, bet, lai būtu saņemtas, vajag daudz strādāt, tāpēc visai ģimenei ir daudz darba. Tas tiek novērtēts, un 2008.gadā Valentīna ieguva 1. vietu pašvaldības konkursā „Andrupenes pagasta saņemtajā sēta 2008”.

Uzskatu, ka Valentīna ir pelnījusi titulu „Dagdas novada lepnums”, jo ir ilgus gadus strādājusi cilvēku labā. To pierāda saņemtie apbalvojumi un cilvēku atzinība.

Andrupenes pamatskola

9.klase

Inga Avgustova

Dagdas novada lepnums

Par Dagdas novada lepnumu uzskatu Andrupenes ambulances ārsta palīgu Lienu Olševsku. Es izvēlējos tieši Lienu, jo viņa jau 13 gadus te strādā un katru dienu cenšas palīdzēt iedzīvotājiem, sniedzot nepieciešamo medicīnisko palīdzību.

Katru dienu Liena pavadā ambulancē, kur pilda savus pienākumus. Darba dienas beigās ļoti nogurst, bet saglabā laipno smaidu, jo negrib, ka cilvēki redzētu viņu nogurušu. Pacienti reizēm ir ar savām kaprīzēm vai mūžīgi neapmierināti, taču Liena mīl savu darbu, tāpēc cenšas atrisināt jebkādas problēmas vai nesaskaņas. Tas nav viegli, bet Lienai vienmēr tas izdodas.

Cilvēki ciena Lienu, jo viņa no sirds vēlas palīdzēt. Šobrīd Liena ir ārsta palīgs jeb feldšeris, viņa ieguva šo kvalifikāciju tikai pirms gada. Liena bija medmāsa, bet, apmeklējot dažādus kursus, medmāsa kļuva par ārsta palīgu.

Liena ir apguvusi arī masiera iemaņas, jo apmeklējusi kursus Rīgas Stradiņa universitātē 2006.gadā. Ambulancē viņa strādā arī ar datoru, aizpildot pacientu talonus. Liena uzskata, ka ārsta palīgam jābūt labam psihologam, lai spētu uzklāst un dot pacientiem noderīgus padomus.

Noslēgumā vēlos pateikt, ka Liēna Olševska mīl savu darbu, tas viņai padodas, viņa nepārtraukti pilnveidojas, neapstājas pie sasniegtā. Ceru, ka arī turpmāk būs tikpat stipra un neatlaidīga.

*Andrupenes pamatskola
9.klase
Daiga Olševska*

***Dagdas novada leņņums
Tadeušs Spiridovskis***

Tadeušs Spiridovskis ir Dagdas novada Andrupenes pagasta autobusa vadītājs. Viņš šajā amatā strādā jau apmēram piecpadsmit gadus. Tadeušs ir ļoti labs šoferis, viņam šis darbs lieliski padodas. T. Spiridovskis ir arī ļoti labs un izpalīdzīgs cilvēks.

Savu darbu T. Spiridovskis veic ar lielu atbildību. Viņš vienmēr ir laipns pret saviem pasažieriem. Ļoti bieži viņam nākas vest grupas tālās ekskursijās, un tas ir cilvēks, ar kuru drošībā būs jebkurš pasažieris.

Autobusā vienmēr ir tīrība, tur ir sagādāts viss nepieciešamais, lai cilvēks ceļā justos maķsimāli komfortabli.

Pret tādu autobusa vadītāju arī pasažieri izturas ar cieņu, un autobusā neķad netiek troķšņots vai ķā citādi traucēts šoferim veikt savu darbu.

Tomēr viņš ir ne tikai labs šoferis, bet arī ļoti labs cilvēks. Tadeušs ir ļoti atsaucīgs, izpalīdzīgs un strādīgs. Par šo cilvēķu var teikt, ķa viņš ir izcīls sava darba pratējs un ir Andrupenes pagasta leņņums.

*Andrupenes pamatskola
7.klase
Evita Maķķeviķa*

Dagdas novada leņņums

Es gribu jums pastāstīt par savu vecmammu. Viņu sauc Elza Lubāne. Viņai ir 64 gadi, dzimšanas diēna ir 28.aprīli. Viņas vīrs Teodors nu jau ir miris.

Vecmāmiņa ir bijusi mājturības skolotāja daudzus gadus, labi prot noformēt dažādas svētku telpas. Tāpēc ir noformējusi radiem ķāzu telpas. Viņas vaļas priekš ir lasīt grāmatas, bet ziemā adīt dažādus džemperus, cimdu un zeķu pārus.

Novada cilvēķi Elzu Lubāni pazīst ķā puķu mīlētāju, jo manai vecmammai ir ļoti daudz liēlu puķu doņķu. Vasarā mūsu māju apkārtne ir tik ķrāšņa! To var novērtēt visi garāmbraucēji Andrupenes pagastā.

Vecmāmiņa labprāt palīdz ķaimiņiem. Es atceros, ķa gājām pie mūsu ķaimiņienes Emīlijas un nesām sķaistas puķes. Vecmamma ar viņu aprunājās, bet es spēlējos ar viņas bērniķbas spēļmantiņām.

No vecmāmuļas puķēm esmu guvusi daudz priēķa, jo varu saviem draugiem uzdāvināt pa sķaistam pušķim vārda vai dzimšanas diēnā.

Es leņņojos, ķa man ir tāda vecmāmiņa, ķura varētu būt novada leņņums.

*Andrupenes pamatskola
6.klase*

Dagdas novada lepnums – Irina Vasilevska

Izvēlēties cilvēku, par kuru rakstīt „Dagdas novada lepnums”, bija grūti. Galvenokārt tas bija tāpēc, ka Dagdas novadā ir daudz cilvēku, kas būtu pelnījuši šo titulu, bet mana izvēle krita uz Andrupenes bērnu dārza vidējās grupiņas audzinātāju Irinu Vasilevsku, kura paralēli vada arī deju grupu HIP-POP.

Kā jau minēju, Irina Vasilevska ir pirmsskolas skolotāja Andrupenes PII „Avotiņš”. Man bieži sanāk vest mazo brāša meitu uz bērnu dārzu. Tā kā meitene ir runīga, es labi zinu, kāda audzinātāja ir Irina. Viņa vienmēr sagaida audzēkņus ar smaidu un visu dienu saglabā gan smaidu, gan labvēlīgu attieksmi pret visiem. Un es ticu, ka Irina ir laba māte saviem diviem bērniem. Viņas darbu augstu novērtēju ne tikai es, bet arī Dagdas novads, jo šogad Irina ieguva apbalvojumu „Gada skolotājs”.

Vairāk nekā pirms pieciem gadiem Irina centās izvilkt cilvēkus no ikdienas garlaicības un pasivitātes, tādēļ sāka vadīt vingrošanas nodarbības. Atsaucība bija liela. Arī es pierunāju mammu aiziet vismaz uz pāris nodarbībām, bet tagad viņa pati iet ar prieku un mājās nāk ļoti apmierināta, jo, vingrojot Irinas vadībā, gūst pozitīvas emocijas. Nodarbību gaisotne ir patīkama, iedrošinoša, tādēļ vingrošana neprasa lielu piepūli un piespēšanos, bet gan palīdz atbrīvoties un nezaudēt fizisko formu.

Tā kā ar vingrošanu likās par maz, tika izmēģināti spēki arī dejošanā. Pie pašu izvēlētas mūzikas Irina piemeklēja deju soļus, tas visām patika, tad varēja uzstāties arī plašākai publikai.

Nu jau HIP-POP uzstāšanos ar prieku skatās ne tikai andrupenieši, bet arī ārpus Andrupenes. Viena no pēdējām uzstāšanās reizēm bija veselības un sociālo pakalpojumu centrā „Dagda”. Tāpat arī Irina darbojas ansablī „Driģenes” un priecē klausītājus ar jautrām, dzīvespriecīgām dziesmām.

Rakstot šo darbu, es iepazīnu Irinu labāk un ieraudzīju, ka viņa ir aktīvs, pozitīvs un vienmēr smaidošs cilvēks ar ļoti augstām darba spējām. Man liekas – tas ir viņas veiksmes noslēpums.

Andrupenes pamatskola

9.klase

Evita Kairiša

Mana vecmāmiņa

Mana vecmāmiņa varētu būt novada lepnums, jo ir strādīga, mīļa un sabiedriskā.

Anna Zvidriņa ir dzimusi 1953.gadā Andrupenē un arī tagad te dzīvo. Man vecmamma Anna mācījās Andrupenes skolā. Tajos laikos bērni skolā mācījās no pirmdienas līdz sestdienai. Bija tikai viena brīvdiena- svētdiena. Andrupenes skolā bija tikai astoņas klases. Skolā manai vecmāmiņai patika mājturība, tur viņa adīja, tamborēja un gatavoja dažādus ēdienus. Labi padevās vācu valoda, braukāja pat uz olimpiādēm. Bet vairāk par visu viņai patika dziedāt dziesmas latviešu valodā. Dziedāja ļoti skaisti arī manas vecmamma mamma un vecmāmiņa.

Dagdas novadā ir daudz pašdarbnieku kolektīvu. Vienā no tiem Sovvaļņīķi dzied mana vecmāmiņa Anna. Viņa ir folkloras kopas vadītāja. Dažreiz vecmamma arī dejo. Deju mēģinājumi notiek Tautas namā, dejas māca skolotāja Gunta Streļča.

Folkloras kopa 2011. gadā bija Baltijas tautu festivālā Zviedrijā. Folkloras kopas vadītāja Anna Zvidriņa stāsta, ka ar festivāla organizētājiem iepazinušies pateicoties sadarbībai ar Ludzas Amatnieku centru, jo teju pirms pus gada ludzānieši uz tikšanos ar zviedru draugiem uzaicinājuši Sovvaļņīķus.

Man vecmamma jau 33 gadus strādā bērnu dārzā Avotiņš par auklīti. Viņai ļoti patīk strādāt ar bērniem, lasīt priekšā grāmatas un sakārtot grupu.

Man patīk ciemoties pie vecmāmiņas. Es palīdzu sakārtot māju, gludināt veļu, slaucīt grīdu. Es ļoti mīlu savu vecmāmiņu!

*Andrupenes pamatskola
5.klase
Alīna Zvidriņa*

Jurijs Levkovs

Novada lepnums ir cilvēks, kuram mēs varam līdzināties. Šai nominācijai es izvēlējos pastāstīt par Dagdas novada Andrupenes pagasta z/s „Bronķi” īpašnieku Juriju Levkovu. Viņš ir strādīgs, ziņošs, uzņēmīgs un neatlaidīgs.

Jurijs Levkovs ir dzimis un audzis mūsu pagastā. Pabeidzis Andrupenes skolu. Jau bērnības gados novērojis, kā vecāki strādājuši lauku darbus. Arī pats pievērsies lauksaimniecībai. Šogad viņa ģimene, kura strādā trīs paaudzēs, ir godalgotā ar Zemkopības ministrijas „Sējējs 2012” balvu.

Viņa saimniecība ir viena no lielākajām un labākajām Dagdas novadā. Viņš ir vairāku pagastu iedzīvotājiem darba devējs. Šis saimnieks nodarbojas ar graudaugu, rapšu un gaļas lopu audzēšanu. Viņš apsaimnieko un iznomā vairākus simtus hektāru lauksaimniecībā izmantojamās zemes vairākos pagastos. Pateicoties Jurijam, vairāki simti hektāru zemes neaizaug ar krūmiem, latvāņiem, garu zāli, bet tiek apsaimniekota. Viņa novāktā raža, kad tā ir

pārstrādāta, nonāk uz mūsu galdiem maizes, eļļas un citu produktu veidā. Jurijs nodod izaudzēto rapšu ražu pārstrādes uzņēmumiem, kuri no tās ražo biodegvielu un eļļu.

Es lepojos un priecājos, ka pie mums Latgalē ir tāds zemnieks. Ceru, ka mēs, jaunieši, būsīm tikpat strādīgi un uzņēmīgi kā Jurijs Levkofs!

*Andrupenes pamatskola
8.klase
Atis Konošonoks*

Pateicība

Labs vārds pie laba darba vada.

Labs darbs ir labam vārdam rada;

Un cilvēks labs, kas labu dara,

Ir saules stars no Dieva gara.

Dz. Rīnkule-Zemzare

Paldies Dagdas novada skolēniem par radošu, aktīvu un veiksmīgu līdzdalību konkursā!

Paldies „Dagdas novada lepnums 2012” – mūsu līdzcilvēki! Paldies par to, ka Jūs esat!

Paldies skolotājiem par prasmi ieinteresēt savus audzēkņus saskatīt un novērtēt savu tuvinieku, līdzcilvēku krietnumu, labestību un devumu ikvienam no mums un visai sabiedrībai!

Paldies Dagdas vidusskolas skolotājiem:

Ainai Slesarei, Zinaīdai Konošonokai, Leonorai Brencei, Vijai Gekišai, Ritai Orolei

Ezernieku vidusskolas skolotājiem:

Venerandai Lutinskai, Ainai Zariņai

Asūnes pamatskolas skolotājiem Leonorai Brencei un Ārijai Šumeiķo

Andrupenes pamatskolas skolotājai Mārītei Bondarei

Šķaunes pamatskolas skolotājai Žannai Rapšai

Konstantinovas sākumskolas skolotājai Ainai Stepīnai

Paldies žūrijai :

Sandrai Viškurei, Zinaīdai Ķonošonokai, Leonorai Brencei, Mārītei Bonderei, Ainaī Zariņai, Aijai Babrei, Žannai Rapšai, Irēnai Lovčinovskai, Ainaī Slesarei, Jāzepam Ornicānam, Ainaī Odiņecai

par ieguldīto darbu lasot, analizējot un izvērtējot skolēnu radošos darbus!

Pēcvārds

Radošo darbu konkursā uzsvars tika likts uz skolēniem, lai viņi veidotu savu redzējumu par viņuprāt cienjamiem Dagdas novada cilvēkiem, savas domas izklāstot esejās.

Ieguvums – skolēni ar skolotāju palīdzību pilnveidoja pētnieciskās un argumentēšanas prasmes, attīstīja esejas rakstīšanas prasmes.

Mūsu kopīgo veikumu varēs skatīt elektroniskajā versijā Dagdas novada mājas lapā www.dagda.lv un Dagdas novada Tautas bibliotēkā.

*Cik ļoti dažādi
mēs esam
kas mīlestību
savās sirdīs nesam
cik ļoti dažādi
un brīnumaini skaisti
kā gliemežvāķi jūras smiltīs
skalojas un laistās
kā brīnišķīgi dārgakmeņi
zemes dzīlēs gūti
kā septiņkrāsu
varavīksnes toņi
apbrīnoti
cik ļoti dažādi
mēs mīlestību sevī esam
tik ļoti daždažādi
mēs mīlestību
sevī nesam...*

/Inese Tora/

Dagdas novada IKSN vadītāja Marija Mickeviča

Saturs

<i>Ievads.....</i>	<i>2.lpp.</i>
<i>Konkursa dalībnieki.....</i>	<i>3lpp.</i>
<i>Dagdas novada lēpnums 2012.....</i>	<i>.4.-5.lpp.</i>
<i>Esejas.....</i>	<i>.6.-42.lpp.</i>
<i>Pateicība.....</i>	<i>43.lpp.</i>
<i>Pēcvārds.....</i>	<i>44.lpp.</i>
<i>Saturs.....</i>	<i>47.lpp.</i>